Ára: 1 forint

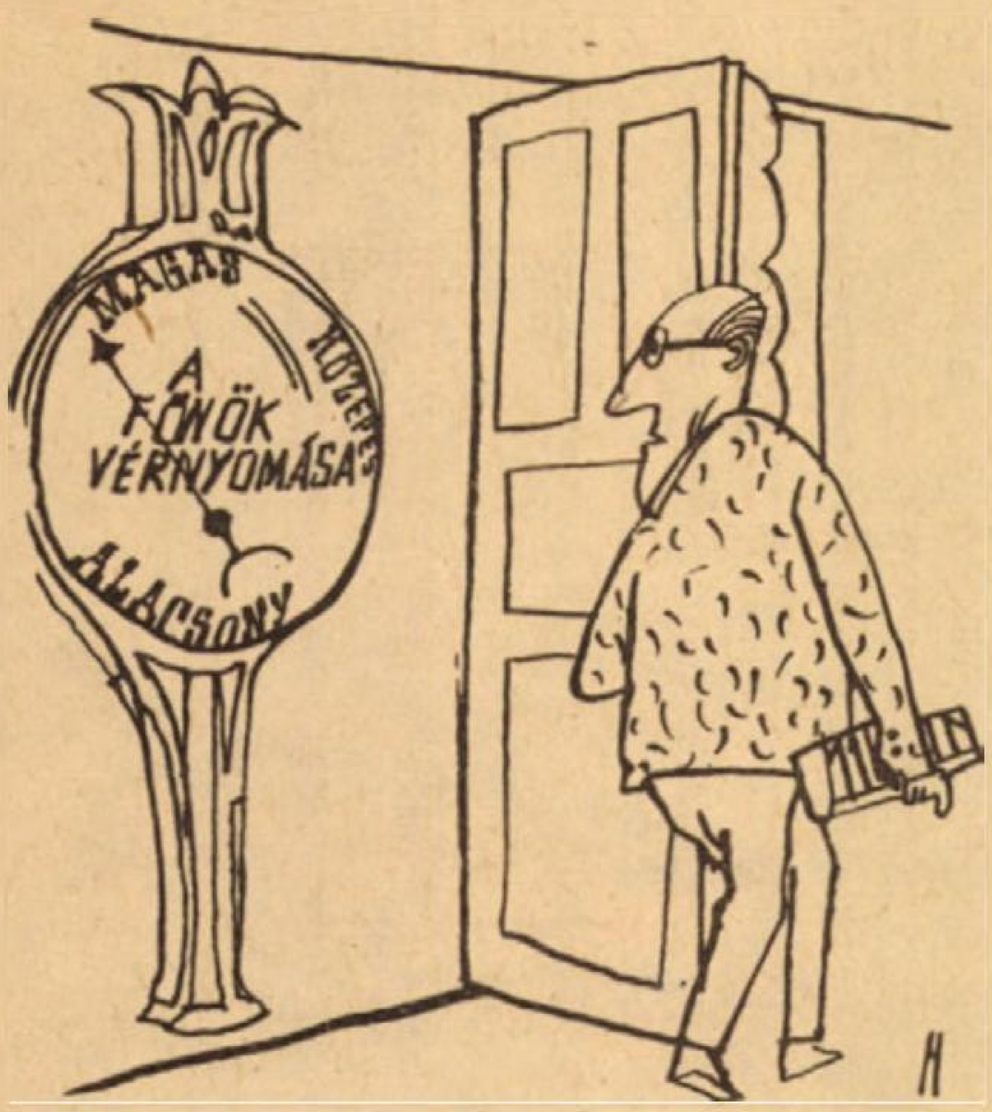
XVII. évfolyam 14. szám. *1961. április 6*

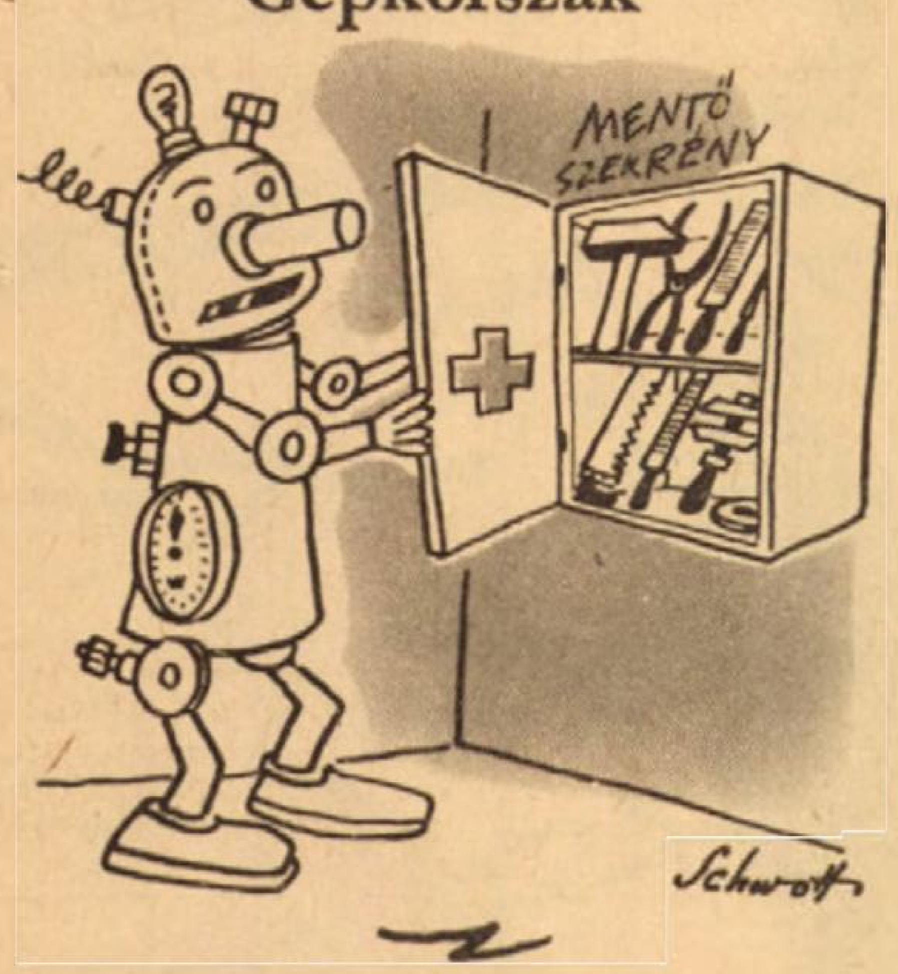
Várnai György rajza

Ha az erdő lakói viszonoznák a kirándulók látogatásait...

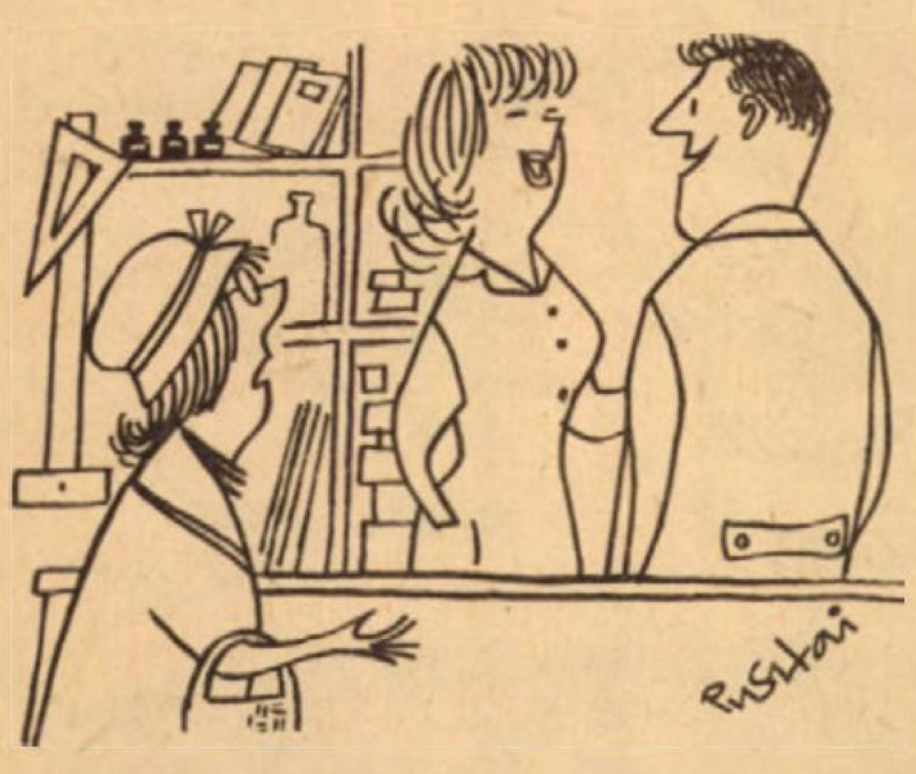
Különleges barométer

Gépkorszak

Hiánycikk

– Tessék mondani, udvarias kiszolgálást még mindig nem lehet kapni?

Korszerű szabó

HEINRICH HEINE:

ALKU KIZÁRVA

Magyarország egyik vidéki városában, ahol egy huszárezred állomásozott, élt az öreg Scholle. Pénzt kölcsönzött a tiszteknek, és egyéb ügyes-bajos dolgaikat is intézte. A tisztek

nemcsak szerették, de bíztak is benne. Olyannyira, hogy ha valamelyiket áthelyezték más helyőrséghez, még évekig akkor is az öreg Scholle ügyfele maradt.

Történt egyszer, hogy az egyik fiatal tiszt, akit valahova az ország másik végébe vezényeltek, nagy pénzzavarba jutott. Volt egy értékes, régi családi gyűrűje, és elhatározta: eladja. Természetesen csakis az öreg Schollenak. A dolog sürgős volt. Becsomagolta hát a gyűrűt egy régi piros bőrtokba, és elküldte az öreg uzsorásnak a következő rövid, határozott levél kíséretében: „Mellékelten küldöm régi családi gyűrűmet. Ha háromezer pengőforintot fizet érte, akkor megtarthatja. Ha nem, küldje vissza. Alku kizárva, egy krajcárt sem engedek."

Két nap múlva a következő táviratot kapta: „gyűrű nem ér háromezret stop legfeljebb kétezret adok."

A tiszt így válaszolt: „ára háromezer stop alku kizárva."

Harmadik nap az öreg újabb táviratban folytatta az alkudozást: „kétezerötszázat adok stop többet semmi esetre sem."

A tiszt ismét válaszolt: „gyűrű ára háromezer stop azonnal kérem vissza."

Néhány nap múlva a tiszt postán kap egy kis csomagot. Kibontja, benne találja átkötözve, lepecsételve a vörös tokot. Mellette a következő levél:

„Főhadnagy Úr! Mint szakértő mondom Önnek, a gyűrű nem ér háromezret. Sehol a világon nem kap érte ennyit. Legfeljebb kétezernyolcszáz pengőforintot adhatok érte, és az is csak az Ön iránt érzett szimpátiából. Amennyiben ennyiért ideadja, ne is bontsa fel a tokot, hanem postafordultával küldje vissza, s másnap küldöm a pénzt. Ha mégsem adná kettőezernyolcszázért, akkor tartsa meg a gyűrűt. Én nem veszem meg."

A tiszt dühöngött, amikor e sorokat elolvasta. De hajthatatlan maradt, elhatározta, nem adja olcsóbban. Kinyitotta a tokot –

gyűrű helyett egy kis cédula volt benne:

„Na jó, legyen háromezer!"

(Hollósi Tibor fordítása)

Hogyan vesztette el a hitét Fichte a szubjektív idealizmusban?

A filozófia történetében Johann Gottlieb Fichtét mint a szubjektív idealizmus kimagasló képviselőjét tisztelik. Fichte kinyilvánította, hogy „minden, ami van, az én". Fichte filozófiájának értelmében az „én" az egyedül fontos, semmi másnak nincs valóságos léte. Minden az énből indul ki, a házak azért vannak, mert „én" látom őket, más emberek azért vannak, mert az „én" tudatomban léteznek stb. „Én" vagyok az egyedül létező, az egyedül fontos, az egyedül valóságos.

Ennek a filozófiai iskolának ma is számos híve van. Rengeteg szubjektív idealista jár az utcán, utazik villamoson és autóbuszon, vásárol be a Közértben, mosat a Patyolatban, termel, könyvel és cuclizik. Külön kiemeljük ezt az utóbbi tevékenységet, mert a csecsemők között különösen sok a szubjektív idealista. A tapasztalat és a filozófia tanúsága szerint, a szubjektív idealista Fichte, tanításaihoz híven, egyetlen fontos valóságot ismer a világban, önmagát, az „én"-t. A kalauzt, a kiszolgálót, a jegyszedőt, a kartársat, a barátot, az ismerőst úgy tekintik, mint énjük tudatában szereplő, énjüknek alárendelt valamit, amelynek nincs más létjogosultsága, mint az „én"-hez való kapcsolata. A minap is láttam a villamoson egy szubjektív idealistát, amint újságjába mélyedve elkerülte a tudatában levő kalauz tekintetét, s nem váltott jegyet. Általában a köz- és magánéletben egyaránt találkozunk szubjektív idealistákkal, akik számára nem létezik más, csak ők maguk, az „én".

Mivel már régóta harcolok a szubjektív idealizmus ellen, ideje, hogy nyilvánosságra hozzam a filozófia történelmének egyik rendkívül fontos, de eddig figyelemre alig méltatott epizódját. 1809-ben történt, hogy Fichte éppen hazafelé ballagott a berlini egyetemről, amelynek akkor már rektora volt. A meleg májusi éjszakában könnyű szellő lengedezett, és fényesen ragyogtak a csillagok. A professzor különösen büszke volt énjére, amikor körülnézett. Íme, gondolta, ez mind én vagyok, én látom őket, a fákat, a házakat, a felhőket, a csillagokat, az én tudatomban élnek.

Ekkor egy részeg ember váratlanul a professzor elé toppant, leütötte, brutálisan megrugdalta, majd jókedvűen továbbment.

Fichte nyögve feltápászkodott, megtapogatta az oldalát, majd megdöbbenve nézett a részeg ember után, és így suttogott:

– Ez nem lehetek én!

És kiábrándultan sántikált hazafelé.

Feleki László

A sporttudósítás kellékei

— Szóval sporttudósító akar lenni. De megvannak-e hozzá a szükséges szakismeretei?

— *Remélem.*

— Mit tud például mondani a labdarúgásról?

— *Van ordító gólhelyzet, kapuscsemege, ötösfogat, lesgyanú. A csapat támadólag lép fel, védekezésre rendezkedik be, bevágja a bőrt, jó napot fog ki, csődöt mond.*

— Hm. No és az eredmény?

— *Valós, a döntetlen jobban megfelelt volna a játék képének, túlzott, eldőlt a mérkőzés sorsa, és így tovább...*

— A közönség?

— *Ezerfejű cézár.*

— A játékvezető?

— *Különösebb hibát nem vét, sípszava néma marad, mérlegel, erélytelen, nem lehet észrevenni a pályán.*

— Helyes. Mondjon valamit a mérkőzésről általában.

— *Küzdelem a javából. Inkább küzdelem, mint játék. Labdaművészek bemutatója. Mint macska az egérrel.*

— Talán még valamit a gólról.

— *Mintha szeme lenne a labdának. Továbbá, a labda bevánszorog, bevágódik, mintha zsinóron húzták volna. Gól, ahogy a nagykönyvben meg van írva. A kavarodásban bepöccintik.*

— Jó. Talán hasonlóképpen jártas más sportágakban is?

— *Hogyne! Ha netán hallani akar a porfelhő lovagokról, a kilométerfalókról, a betonsáv szerelmeseiről.*

— Látom, a kerékpártudósításhoz is ért. De még egy kérdés: mit csinál a kerékpáros?

— *Kilő a bolyból. Lóbálja a vörös lámpát. Ragad, beletapos, győz, vagy veszít gumiszélességgel, a dopping fegyveréhez nyúl...*

— Elég, elég.

— *Hagyjon! Az üde kislány belopja a jégre a tavaszt, és kecses mozgásával derűt fakaszt a szívekben. A bukósisakosok lekörözik egymást, és vérfagyasztó bátorsággal veszik a kanyart. A természetbarát a szabad természet ölén felüdülést és szórakozást talál. A sakkbábuk irányítói nimzoindiai védelmet választanak, áldoznak, csellel beszorítják Caro-Kant, és lecserélnek. A fehér sport bajnokai cikáznak a vörössalakos pályán, lehetetlen helyzetekből adogatják vissza a filccel bevont labdát, és az izgalom a tetőpontra hág.*

— Köszönöm, ez tényleg elég!

— *Felvesz tehát a szerkesztő úr?*

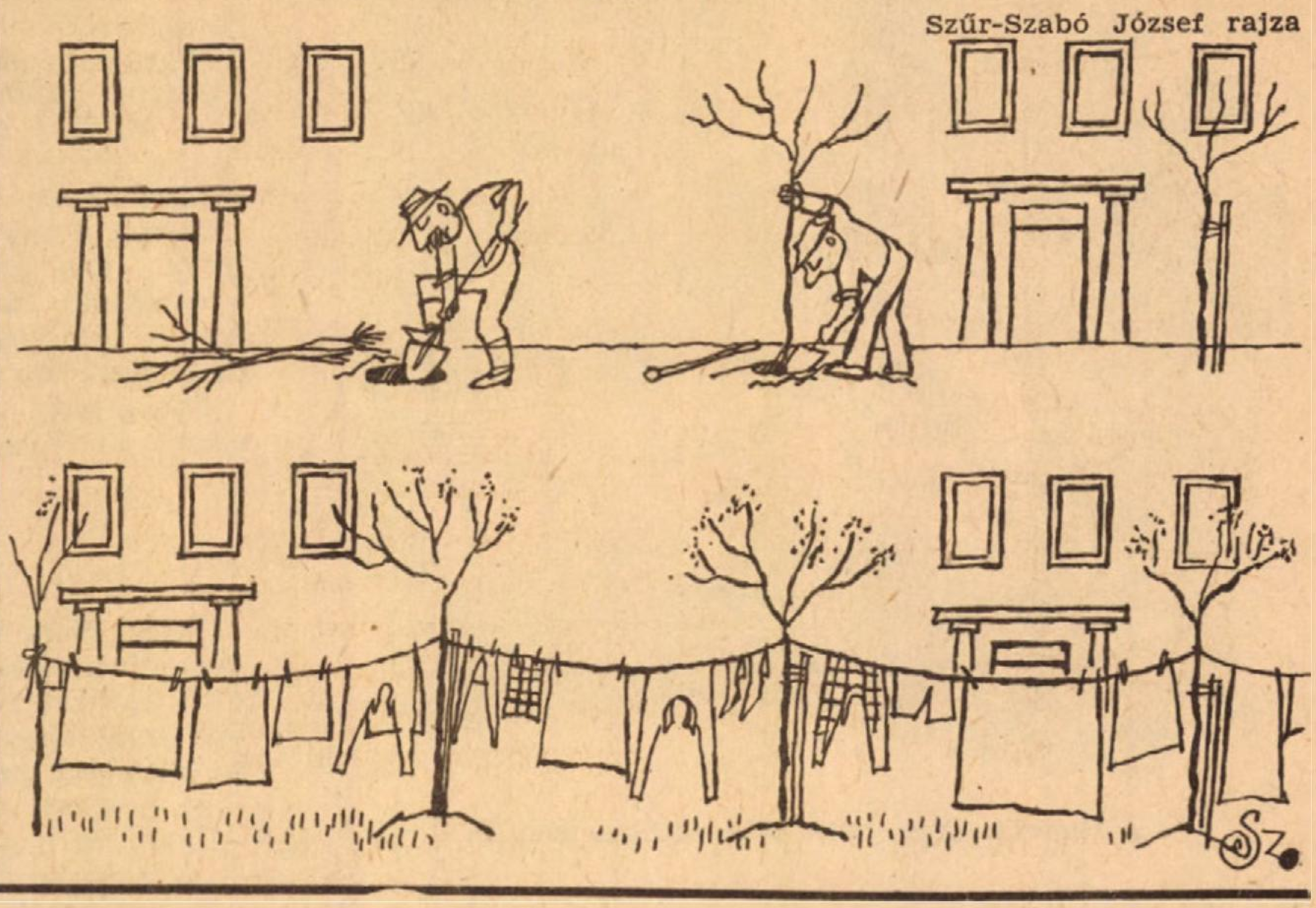
— Azt már nem. Ilyen sporttudósítókkal már tele a szerkesztőségünk.

(A bécsi Volksstimme nyomán)

Új lakótelepek parkosítása

Szűr-Szabó József rajza

LUDAS MATYI megmagyarázza

Miért kobozzák el Francóék az ártatlanul elítélt ellenzéki férfiak vagyonát?

Az első világháborúban, egy k. u. k. huszárkapitány, parancsot adott a megszállott Lembergben tisztiszolgájának, hogy szerezzen számára télikabátot. A legény maga mellé vett két fegyveres katonát, és az első szembejövő lengyelről szuronyos fenyegetéssel leszedte az irhabundát. Amikor a rekvirálást befejezte, két hatalmas pofont adott a szegény embernek, majd nagybüszkén átnyújtotta a zsákmányt a gazdájának.

A tiszt végignézte a rablási jelenetet, és csodálkozva mondta:

– Nagyon snájdigul csináltad a dolgot, de nem értem, miért pofoztad fel még ráadásul azt a szerencsétlent?

Mire a kutyamosó haptákba vágta magát, és így felelt:

– Nehogy azt higyje, hogy valami igazságtalanság történt vele.

Hogyan érti Verwoerd dél-afrikai miniszterelnök azt a kijelentését, hogy a négereket jó szomszédoknak tekintik, és velük testvéri viszonyban akarnak élni?

A kis város plébánosa, a piactéren áthaladva, megbotránkozással látja, hogy egy tíz év körüli nebuló alaposan püföl egy ötéves gyereket. Azonnal közbelép, és ájtatos hangon korholja a verekedőt:

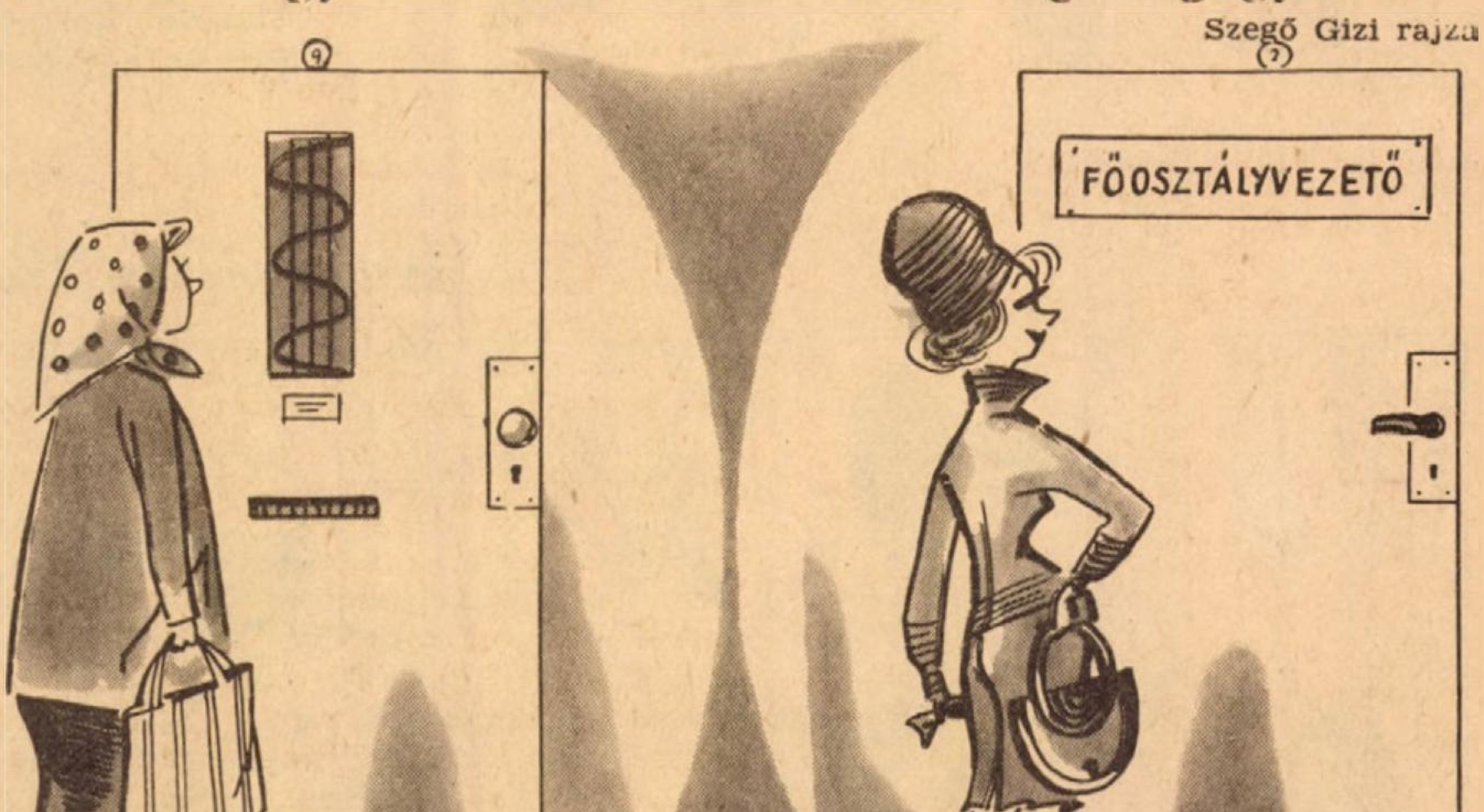
– Szégyeld magadat! Hát te nem tudod, hogy nem szabad bántani a felebarátodat?

Mire a fiú mentegetőzve válaszol:

– Tisztelendő úr, kérem, ez nem a felebarátom – hanem az öcsém.

Ami egyre ritkább — Ami még elég gyakori

Szegő Gizi rajza

A bejárónő — A kijárónő

Bújócska

Pusztai Pál rajza

– . . . harmincnégy, harmincöt, harminchat . . .

Afrikai utazás

Kaján Tibor rajza

párharc

Az áruforgalmi osztály vezetője néhány pillanatnyi gondolkodás után felállt az íróasztala mellől. Kétszer végigsétálta az irodát, majd váratlanul odalépett az íróasztal mellé.

— Micike! Tegyen be egy levélpapírt, és írja!

A gépírónő villámgyorsan dolgozott. Az írógép recsegve nyelte a papírt.

„Nagy Péter főellenőr kartársnak! Értesítem a kartársat, hogy 2640-es árudánk vezetésében bizonyos hiányosságokat tapasztaltam, és az a véleményem, hogy ezek a hiányosságok előbb-utóbb az egységben komoly zavarokat fognak okozni.

Fontosnak tartom az ellenőrzés megerősítését, és ennek kivitelezéséről mielőbb értesítést kérek.

Tisztelettel
Kiss János
áruforgalmi osztályvezető."

*

Nagy Péter kartárs megkapta a levelet. Kétszer egymás után elolvasta, majd becsúsztatta a fiókjába. Három nap múlva újra a kezébe került. Nagy Péter kartárs megvakarta a feje búbját, méltóságteljesen felállt az íróasztal mellől, és odament az írógép-asztalhoz.

— Legyen szíves, Micike, tegyen be egy levélpapírt! — mondta a gépírónőnek. — Diktálni fogok:

„Kis János áruforgalmi osztályvezető kartársnak.

A 2640-es Közért áruda ellenőrzése ügyében küldött sorokra vonatkozólag közlöm, hogy az áruda működésében semmiféle hiányosság nincs. A fokozottabb ellenőrzést szükségtelennek tartom, és annak kivitelezéséről semmiféle értesítést nem küldök.

Tisztelettel
Nagy Péter
főellenőr."

*

Kiss János kartárs a haját tépte, amikor a levelet elolvasta, és két hosszú lépéssel Micike mellett termett.

— Tegyen be, kérem, egy levélpapírt.

A gép megreccsent, és Micike egy-két pillanat múlva már várta a szöveget.

„Nagy Péter főellenőr kartársnak! Furcsa és szokatlan hangú levelét vettem. A legszigorúbb ellenőrzést elrendelem.

Kiss János
áruforgalmi osztályvezető."

*

Másnap Nagy Péter dühöngve diktálta a levelet:

„Kiss János áruforgalmi osztályvezető kartársnak. Nem érdekel!

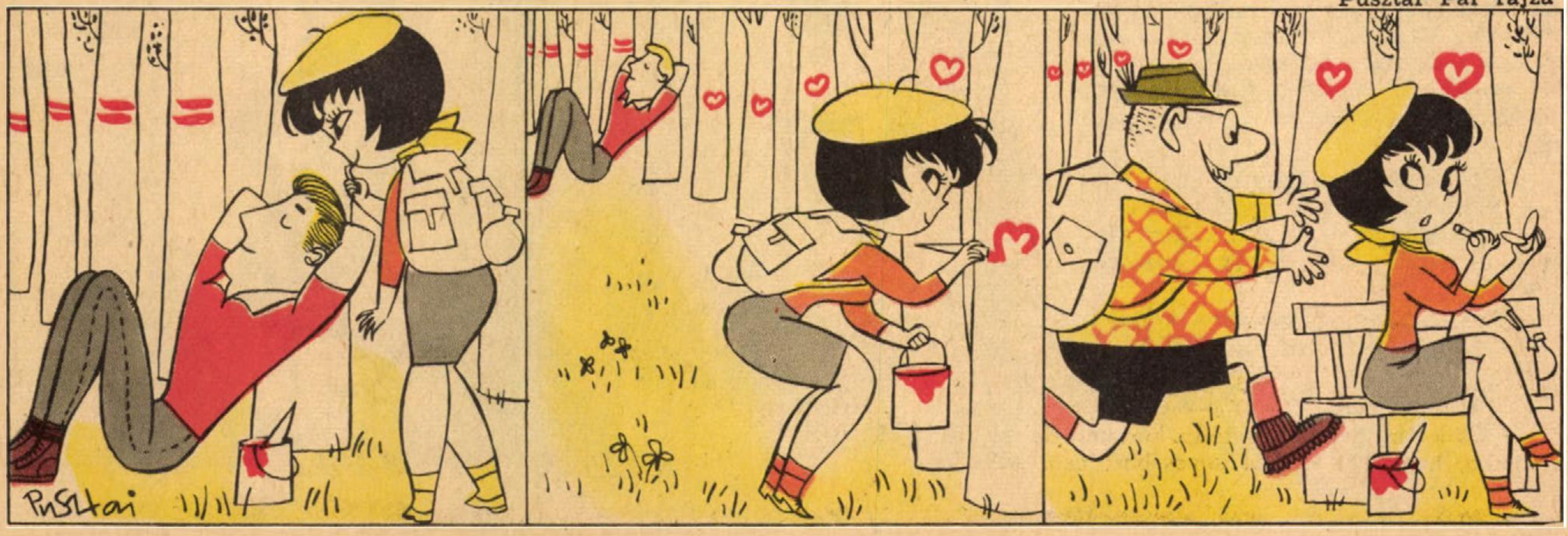
Nagy Péter
főellenőr."

Persze, ezzel az ügy még nem fejeződött be. Hogy mi a dologban az érdekes? Nagyon egyszerű. A két kartárs egy irodában dolgozik. Íróasztaluk egymással szemben van, és akármilyen furcsán hangzik, Micike mindkét kartárs leveleit egyforma szorgalommal csépeli az írógépen. Bizony!

Rossi Károly

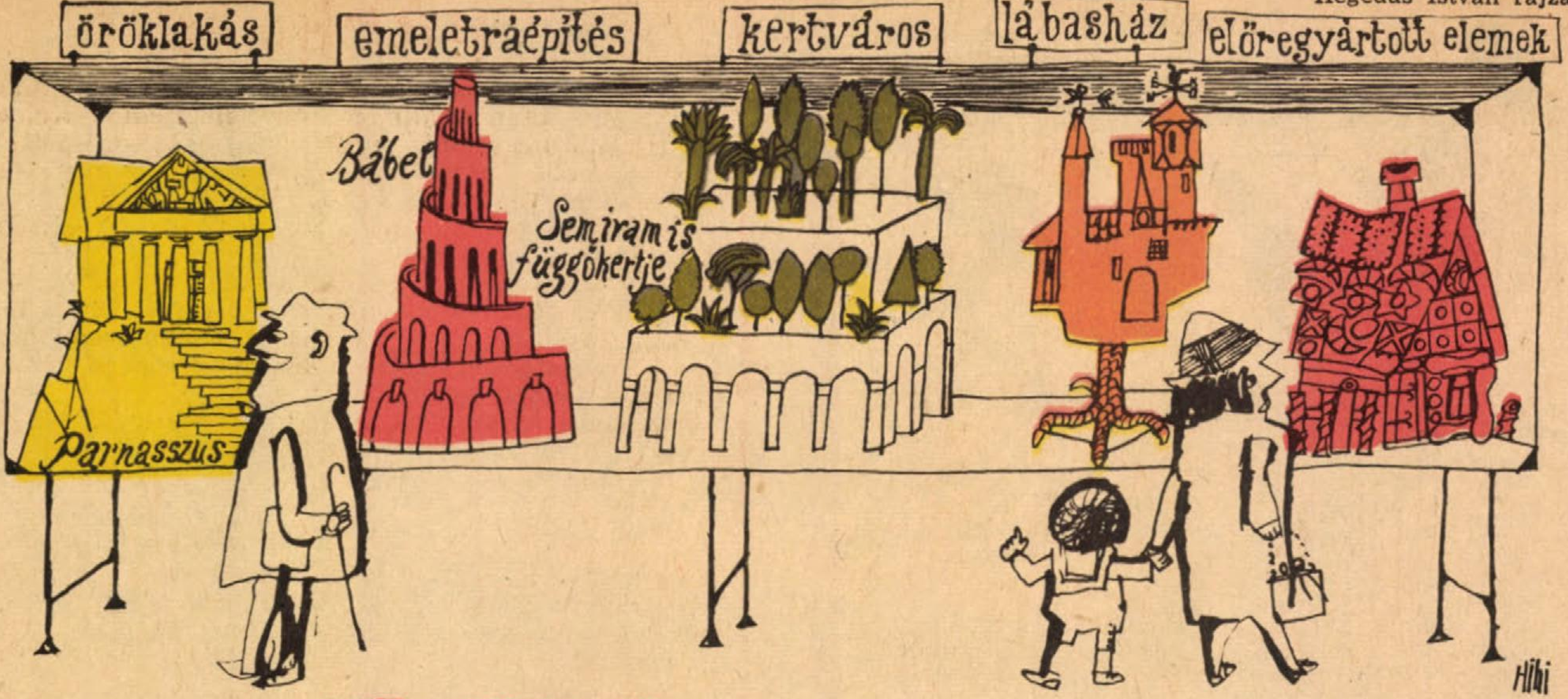
Jucika és a turistajelzés

Pusztai Pál rajza

Építészeti kiállítás

Hegedűs István rajza

JURIJ BLAGOV

Négy levél

Miska szíve nagy érzéstől remegett,
Írt tehát a szerelmének levelet.

1. levél

„Szeress engem, egyetlenem, virágom!
Sebzett szívvel élek én a világon.
Az éjjel is messze került az álom.
Gyógyírnak a viszontlátást találom."

2. levél

„Sebzett szívvel élek én a világon.
Az éjjel is messze került az álom.
Gyógyírnak a viszontlátást találom.
Szeress engem, egyetlenem, virágom!"

3. levél

„Az éjszaka messze került az álom.
Gyógyírnak a viszontlátást találom.
Szeress engem, egyetlenem, virágom.
Sebzett szívvel élek én a világon."

4. levél

„Gyógyírnak a viszontlátást találom,
Szeress engem, egyetlenem, virágom!
Sebzett szívvel élek én a világon.
Az éjjel is messze került az álom."

Elvitte a négy levelet a posta.
Címzett: Ili, Manci, Juci, Piroska!

(Fordította: K. T. L.)

Szomorú író

Vasvári Anna rajza

– Sikerem van, képzelem, mennyi szemrehányást fogok kapni ezért . . .

Háry János legújabb kalandja

– Csak tíz deka ementálit kértem, de a kiszolgáló azt mondta, hogy két kilónál kevesebbet nem adhat . . .

Jó ember

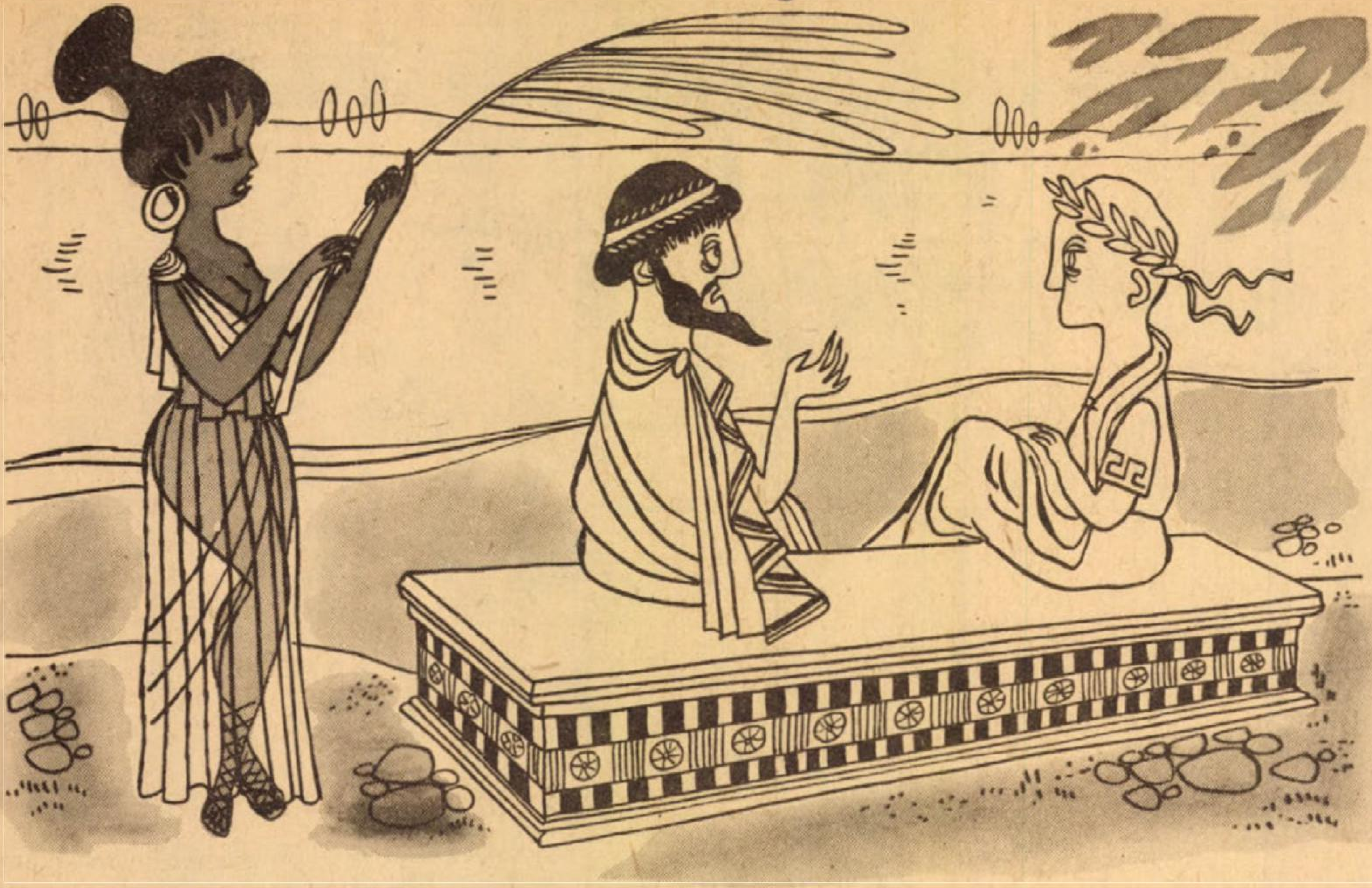
Gerő Sándor rajza

– Na, most üljenek rá azok a ronda kirándulók!

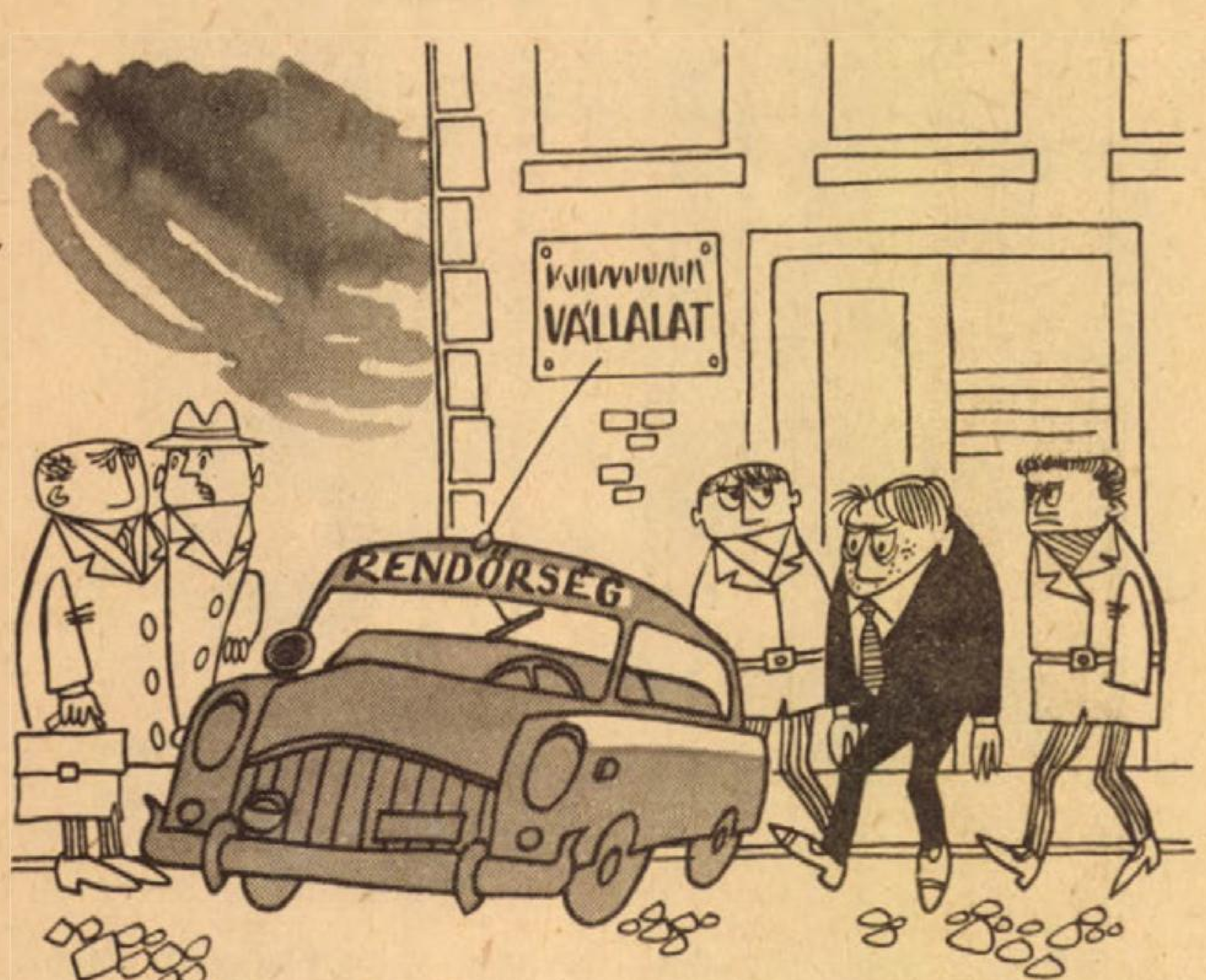
BALÁZS-PIRI BALÁZS TAVASZI TÁRLATA

Ókori beszélgetés

– Hallotta, Antonius? Jövőre kiépítik a Római-partot . . .

A nagy kérdés

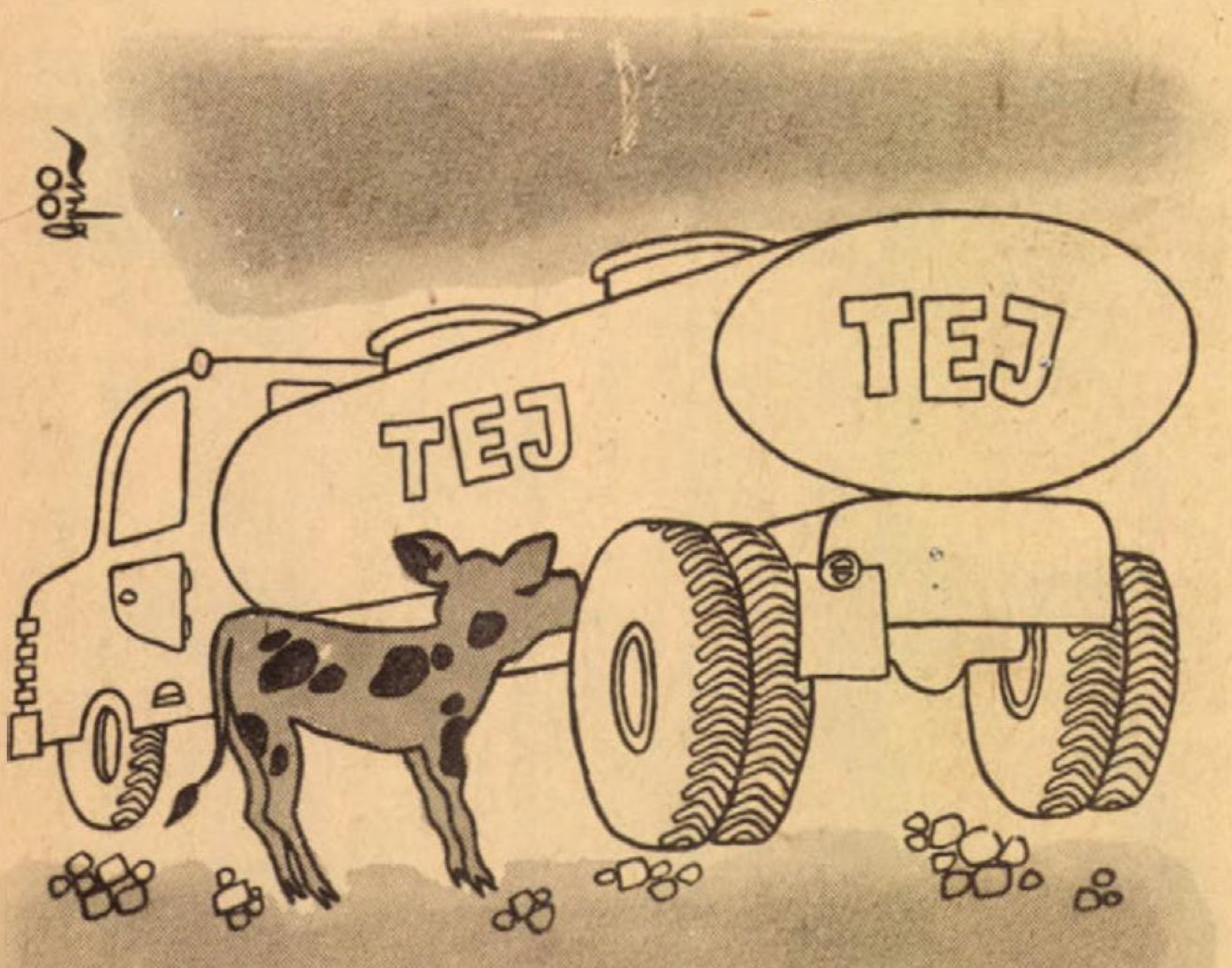

– Csak tudnám, honnan van ennek a Simaneknek autója! . . .

Reklámok

Tájékozatlanság

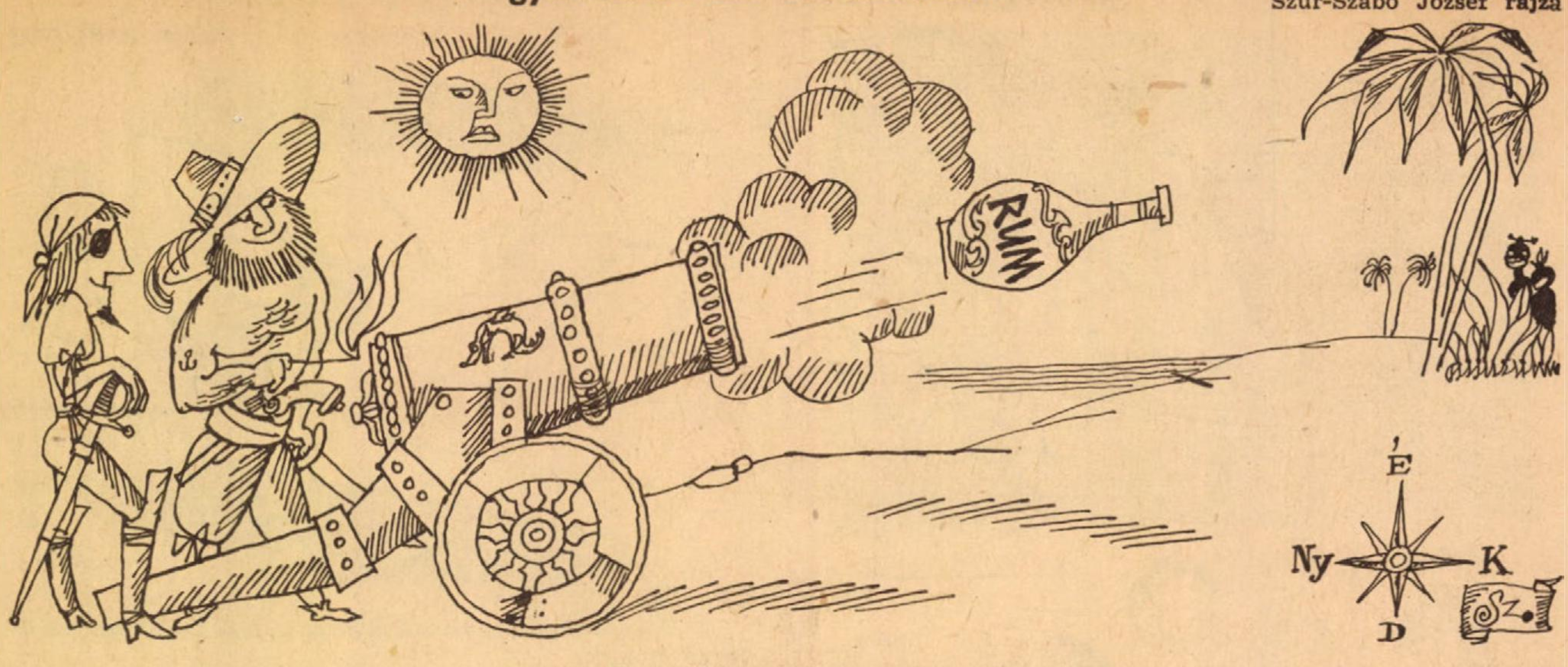

Féltékenység

A gyarmatosítás történetéből

Szűr-Szabó József rajza

– Ez majd leveszi őket a lábukról!

APRÓ DOLGOK

Nem csodálkoznék azon, ha kiderülne, hogy Lesseps Ferdinánd, a Szuezi-csatorna építője magyar ember volt, méghozzá pesti.

Ez akkor jutott eszembe, midőn egy parkban megpillantottam az útrövidítő ösvényeket, melyeket türelmetlen pestiek tapostak ki maguknak a zöld gyepen. Valószínűleg Lesseps is azt mondta magában (tipikus pesti gondolkodás):

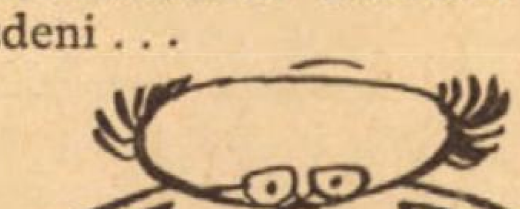
– A fene se fogja megkerülni Afrikát. Inkább átvágok itt, ezen a részen!...

S átvágta magát a Szuezi-földszoroson a Vörös-tengerig, pedig több helyen is ki volt téve a figyelmeztető-tábla:

„Csatornaépítés
500 forintig terjedő
pénzbüntetést
von maga után!"

Miért is ültem le az íróasztalhoz?... Nem tudom... Várjunk csak! De tudom... Valószínűleg írni akartam... Mit is akartam írni?... Már nem emlékszem... Nem emlékszem... Vajon mi lehetett az?... Megvan! Hát persze! Emlékirataimba akartam belekezdeni...

Rozgonyi Cicelle a férje oldalán ment a török ellen, de az a nénike, akit én láttam, egyedül jött be a kávéházba. Elfoglalta a legjobb sarokasztalt az ablak mellett, hosszú szimplát kért, aztán összeszedte az összes fellelhető képesújságokat. Jó két óra múlva, egy pohár sima vizet kért. A főúr hozta a vizet, simán, udvariasan, arcizma se rándult, de a szeme... Ó, azok a szemek! A hideg végigfutott a hátamon, amikor elkaptam a pillantását, és gyorsan kértem még egy duplát.

Másfél óra múlva Cicelle néni – így neveztem el magamban – ismét magához rendelte a pincért. Az jött, mint egy fekete felhő, vészterhes gomolygással, mint egy csokornyakkendős, félelmetes árny. S akkor a néni nyájasan, halkan, reszkető hangon azt mondta:

– Édes fiacskám, hozzon egy mai Népsportot!...

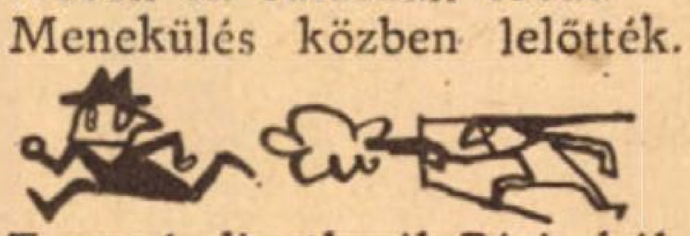
Vannak még hőslelkű asszonyok...

X. megtekintette Y. színművét.

A második felvonás ötödik percében X. futásnak eredt.

Menekülés közben lelőtték.

Tavaszi divatlevél Párizsból. „Idén a párizsi nők nem csináltatnak új ruhákat. Nagyon divatos a tavalyi kosztüm, a tavalyi szövetruha, a tavalyelőtti tavaszi kabát.

A nagy párizsi divatszalonok azt ajánlják: hordjuk el a régi rongyokat. Minél régibb az a régi rongy, annál szebb, elegánsabb, mutatósabb és drágább. Párizsban, idén tavasszal, nem divat pénzt kérni a férjtől, még csak célozgatni sem szabad rá..."

De szép lenne, ha igaz lenne...

Olvastam az Esti Hírlapban, hogy az Elektroakusztikai Gyár vonathangosító berendezéseket szállít a MÁV-nak.

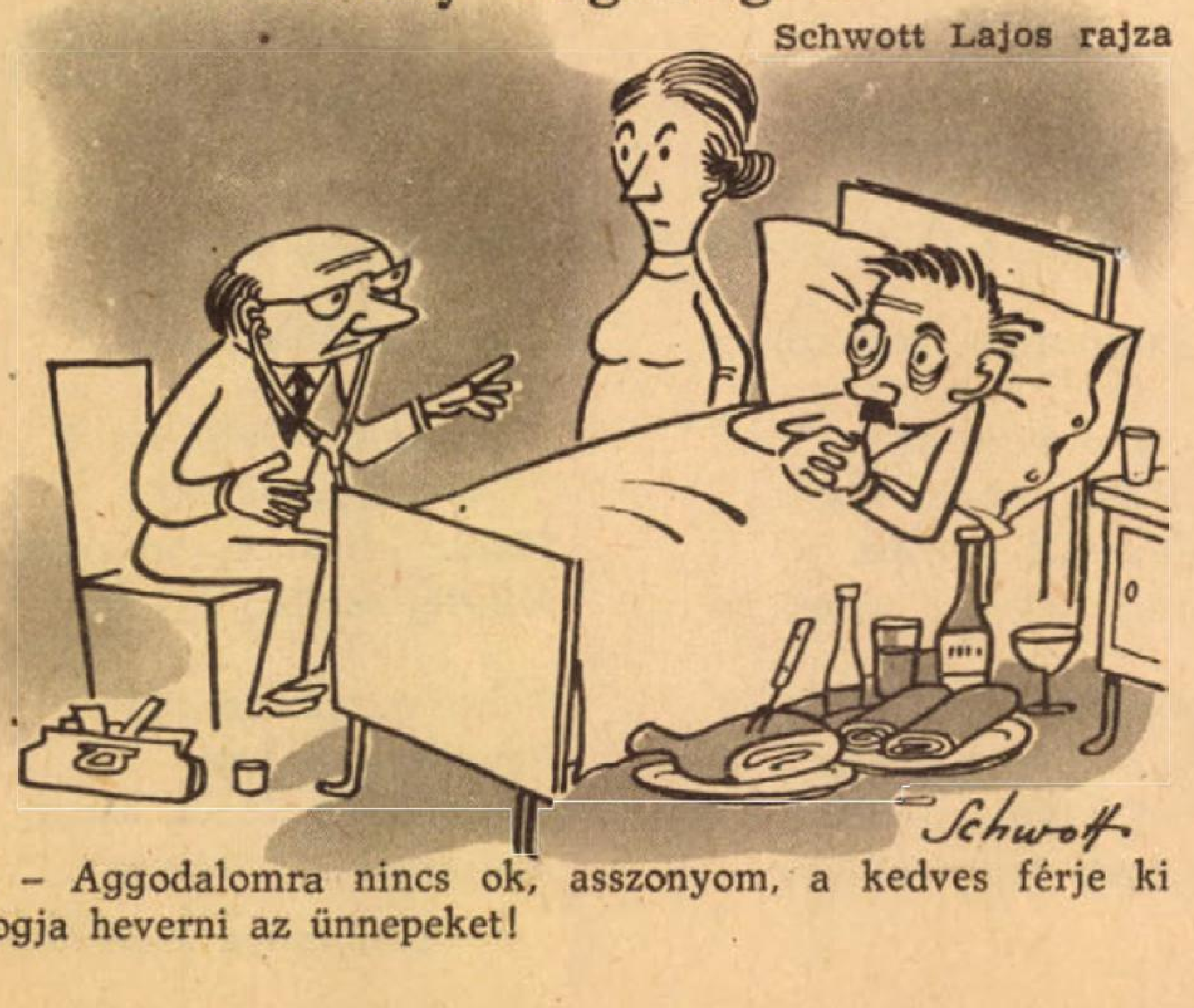
Végre! Végre hangosabbak lesznek a vonatok! Ha ezek a berendezések beválnak, akkor a gyár valószínűleg rátér a veszekedés-hangosító, a horkoláshangosító, a feleség-hangosító, a gyerek-hangosító, a hazatérő részegek dalát hangosító berendezések gyártására is.

Már bolha-trombitálásból is tudunk elefánt-trombitálást csinálni.

(mikes)

Heveny megbetegedés

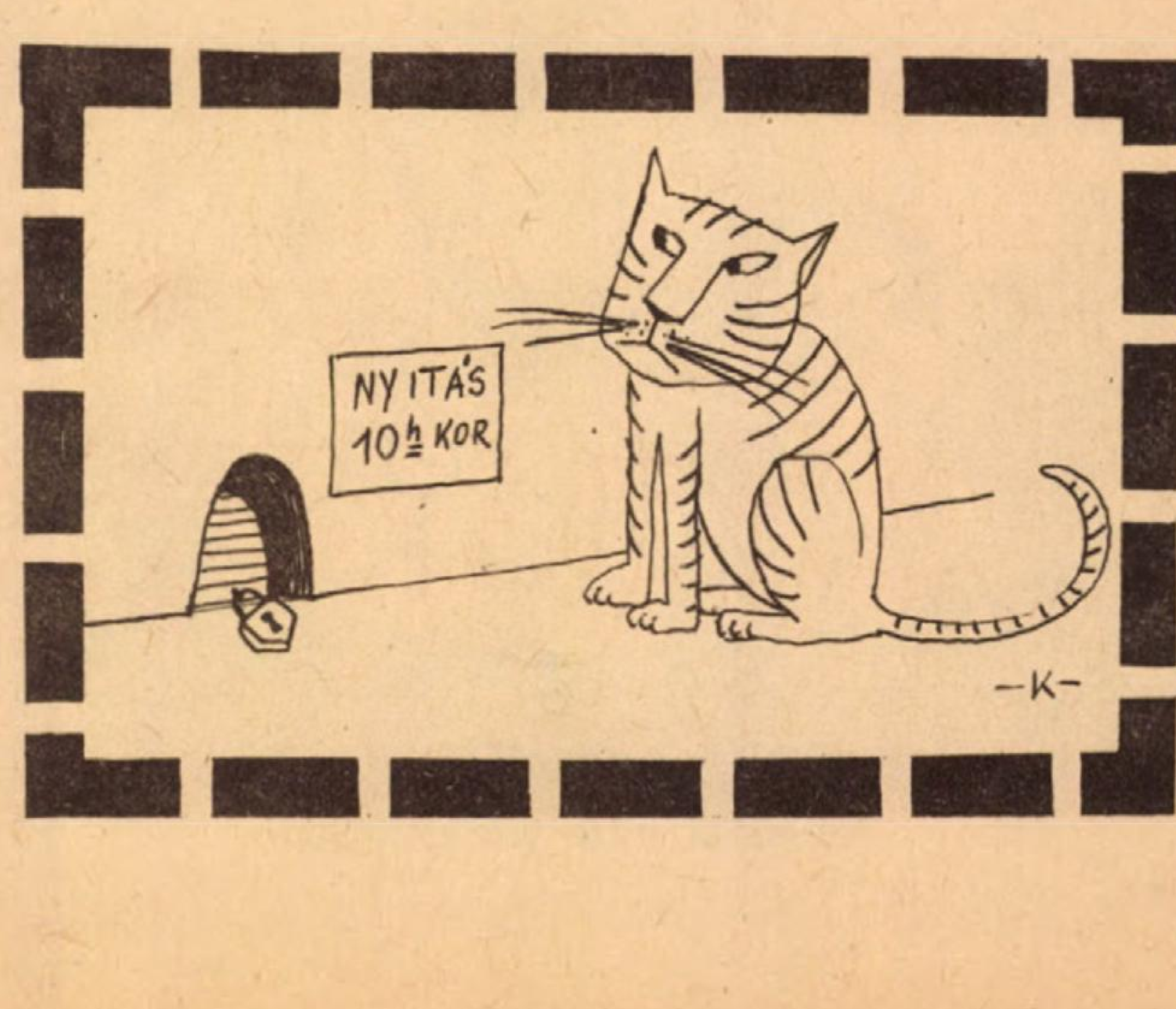
Schwott Lajos rajza

– Aggodalomra nincs ok, asszonyom, a kedves férje ki fogja heverni az ünnepeket!

Az egérlyuk előtt

Kaján Tibor rajza

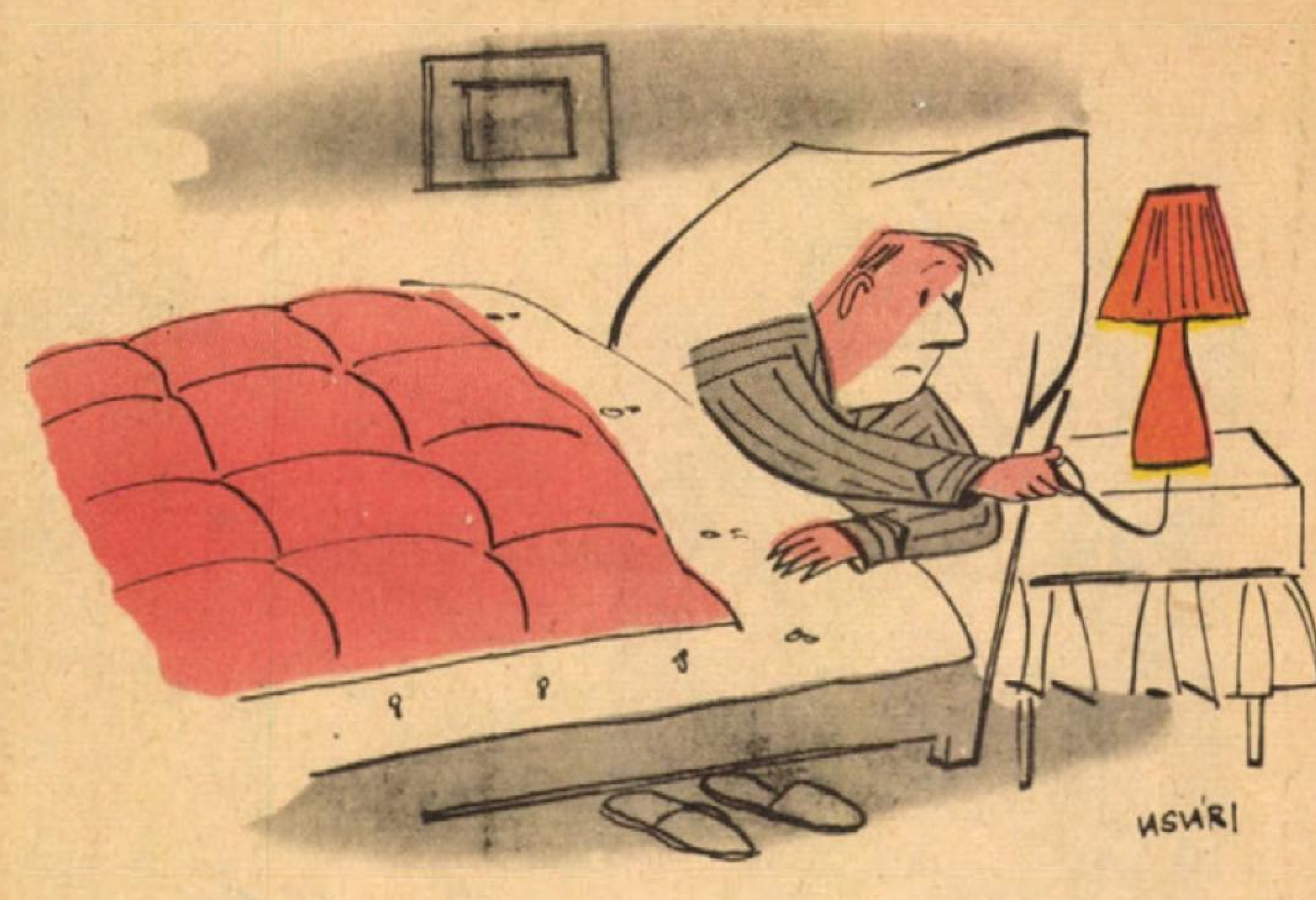
Átalakították egy talponállót

Pusztai Pál rajza

Színpadi szerző

Vasvári Anna rajza

– Nem bánom, ha rosszat álmodom, csak cselekményes legyen és mai ...

Tell Vilmos Pesten

Kaján Tibor rajza

Pletyka

Mészáros András rajza

– Szerintem ennek van valakije!

A néma taps

A felszabadulás előtt a Tisza István utca és a Sas utca (ma József Attila utca és Guszev utca) sarkán volt a szőrmések szakszervezetének helyisége. A negyvenes években, mikor már nyilvánosság előtt jóformán lehetetlenné vált a haladó kultúrestek rendezése – ide gyűltek a szabadság szavára vágyó munkások, hogy kedves művészeiket meghallgassák.

Itt aztán nem volt cenzúra. Nem kellett rendőri bejelentés, nem volt hatósági ügyelet – a műsor teljesen illegális körülmények között pergett le. A teremben nagy sereg munkás zsúfolódott össze, kis dobogón állott a szavaló – s kint az ajtó előtt, a folyosón, a kapu alatt, az utcán elvtársak figyeltek, s „adták le a drótot", ha valami gyanús körülmény mutatkozott.

Az ajtó előtt álló őrszem hallotta a szavaló hangját, s hallotta – igen: hallotta utána a csendet. Hiszen tapsolni itt nem lehetett. A lármára felfigyelt volna a szomszédság. Taps helyett – bevált szokás szerint – öklök emelkedtek a magasba, s abból, hogy meddig emelkedtek magasba némán az öklök – pontosan lehetett következtetni az előadás hatására.

Gyakori szereplője volt ezeknek az illegális műsoroknak Major Tamás. Vele történt meg a következő história. Egy alkalommal, alighogy elszavalta műsorát, sietnie kellett vissza a Nemzeti Színházba. Az ajtóban elkapta az elsőszámú őrszem, és alaposan megszorongatta a kezét:

– Gratulálok, elvtárs! Óriási sikered volt!

Major csodálkozva nézett a gratulánsra:

– Honnan tudod, elvtárs? Bent se voltál ...

– Ugyan – mondta a másik –, kintről is meg lehet azt állapítani. A szavalatod után majdnem három percig tartott – a csend.

Békés István
anekdotáskönyvéből

Versikék

Furfangos boltvezető

Új áru érkezett,
Hitvány, ócska kacat.
Elfuserált munka,
Rossz, selejtes vacak.

Máris intézkedett,
Zseni volt e téren:
– A csúnya áruhoz,
A szép Micit kérem!

Apróhirdetés

„Önhibáján kívül elvált",
Olvashatjuk sokszor.
Elvált, elvált, e szó engem
Mindig mellbe boxol.

Szívesen olvasgatnánk
Ilyesfajta dolgot:
„Önhibáján kívül házas,
Harminc éve boldog ..."

Galambos Szilveszter

Ezt olvastuk...

Eltévedt királynők

A Népszava színes hírei között olvastuk, hogy ez évben is megrendezték Alaszkában a szokásos téli karneválť, melynek fénypontja „a déli-sarki szépségkirálynő választás" volt.

A szép hölgyek rossz sarkon álldogáltak! Alaszka kivétel nélkül az Északi-sarkon van!

Élelmezési csoda

A Magyar Nemzet kis közleményére bizonyára fel fog figyelni a világ minden számottevő mezőgazdasági szakembere. A közlemény ugyanis így szól: *„Százhuszonöt kiló húst termel a Veszprém megyei Hunyadi tsz szántóterületének minden holdján."*

Kár, hogy nem tudjuk, sertés- vagy marhahúst vetettek-e el ősszel a szövetkezet földjein.

Példátlan tejhozam

A Népszava egy bulgáriai tehenészetről tudósít, s megemlíti, hogy a tehenészet rekorder-tehenei „havonta hétnyolcezer liter tejet adnak, de az állomány többi tagjaival sem szégyenkezhetnek, mert 4600 liter egyedenként a havi tejhozam". Vagyis a rekorder tehenek kereken napi 250 liter tejet adnak, a szerény átlag pedig 155 litert.

Az angyalát! Ez már döfi!

Leleplezett filmrendező

Az Esti Hírlap filmkrónikája beszámol az új nyugatnémet filmről, a Warrenné mesterségéről, s megemlíti, hogy rendezője: „Rátonyi Ákos az egykori kurtizán, a mondén nyilvánosház-tulajdonos figuráját a megindító érzelmesség hangulatával övezi."

Ilyen előzmények után persze érthető a filmrendező érzelmi közelsége Warrennével. Hja, kurtizánok, ha találkoznak . . .

Meggyőző számok

A Hétfői Hírek külpolitikai ismertetéséből tudomást szereztünk arról, hogy a gyarmatosítók miként osztották fel egymás között a Szaharát. „A franciáknak jutott terület 80 százaléka" – írja a cikk – „csaknem kétmilliárd négyzetkilométer . . ."

Miután Földünk egész felülete mintegy félmilliárd négyzetkilométernek felel meg, a mohó francia gyarmatosítók bizonyára a közeli bolygókon is rátették a kezüket a szaharákra . . .

Dr. Árgus

Hangtalan Heti Híradó

Ha majd megindul a ballisztikus rakéta járat, fél óra alatt lehet Moszkvából New Yorkba utazni. Apu reméli, hogy akkor már a Moszkva tértől a New York-palotáig sem lesz sokkal hosszabb a menetidő.

Már kapható a „Tavasz" tévé-készülék is. Apu reméli, hogy ennek megfelelően bővítik a szervizhálózatot.

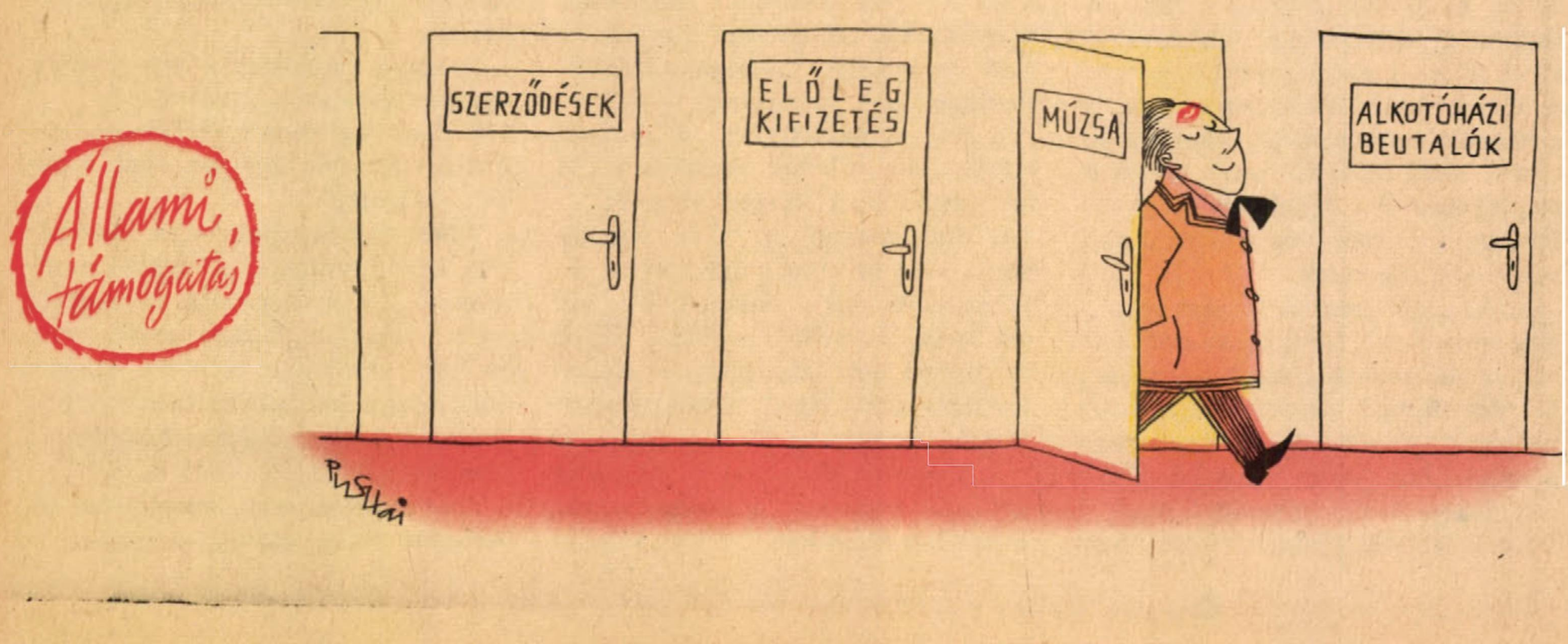
Az amerikai ujságok megírták, hogy Kennedy bácsinak már csak egy rokona van, aki nem kapott magas állást. Ezért dicsérik az elnök bácsit, hogy olyan hatalmas benne a családi érzés.

Pesti gangon

Vasvári Anna rajza

Könyves Kálmán: Boszorkányok pedig vannak! . . .

A HUMOR MESTEREI

1.

Feketedni

Ez a nyári sport, amit mindenki gyakorolhat, mert semmi szerszám nem kell hozzá. Csak a nap, meg az ember bőre. Egyet nem volna szabad e sport közben elfelejteni. Azt tudniillik, hogy az emberen nem kordovánbőr van mint áthuzat, hanem közönséges emberbőr. De erről feledkeznek meg állandóan az emberek.

Nem is kell magyarázat hozzá: a fekete arcszínre szükség van. Ez a nyaralási bizonyítvány. Aki fehér és piros, az városi ember, városban töltötte a nyarat. Aki vörös és fekete, mint Stendhal híres regénye, az nyaralt. Persze, lehet csalni is. Van ember, aki két nap alatt szed magára annyi feketeséget, amennyi két hónapra jár ki. Viszont van olyan is, aki két hónap alatt nem tud annyi sötét arcszínt összegyűjteni, amit egy siófoki retúrjegy megszerez gazdájának.

Feketedni tehát úgy kell, hogy a feketedni akaró fölkel reggel hatkor, és mosdás előtt vesz egy-két órás leckét a naptól. Aztán leöblögeti magát óvatosan vízzel, nehogy a tegnapi feketeséget lemossa. Egy kis piszokréteg ugyanis nagyszerű patinát ad a feketeségnek, ezért kell óvatosnak lenni feketedés közben. Vigyázni kell arra is, hogy a feketedő egyenletesen feketedjen. Ezt azzal lehet legjobban elérni, hogy a második leckénél, amit délben veszünk, amikor legnagyobb a nap ereje, olyan rúdra kapaszkodunk, amit forgatni lehet. Ez a feketedő nyárs, s éppúgy forgatják rajta a feketeségi jelöltet, mint a pecsenyét a tűz fölött, vigyázva arra, hogy háta éppen annyi ideig legyen kitéve a napnak, mint a melle vagy egyéb részei. Mert szép, ha egyéb részei is megfeketednek. Ajánlatos csónakba feküdni, a csónak ring a vízen, a nap süt, a bőr feketedik.

Az egész eljárást négy órakor meg kell ismételni, s hatig a délutáni nap süt a feketedőre. Lehet kenekedni is. Vazelinnal, glicerinnel, bajuszpedrővel, mindenfélével. Legjobban a mindenféle hájjal megkent emberek feketednek. Feketedés alatt a fejet is ki kell tenni a napfénynek. Úgy sincs benne semmi, hadd desztillálódjék.

A feketedés legérdekesebb része éjszaka van, mikor a bőr elkezd feszülni a feketedő testén. Ilyenkor az az érzése, hogy csakugyan — nem metaforice — nem fér a bőrében. De ez csak érzés. A bőr több helyen felreped ugyan, de végeredményben, az ember benne marad. Csak aludni nem tud, nem a jó istennek sem, mert a bőr nemcsak reped, hanem viszket is. És van egy babona a feketedők közt, hogy vakarni nem szabad, mert akkor lehámlik.

Ez csak babona, mert másnaptól kezdve a bőr mégis lehámlik, éspedig szép nagy darabokban hagyja el, felmondás nélkül, tulajdonosa testét. Ez sincs fájdalom nélkül.

Így megy ez egészen augusztusig. A feketedő feketedett. De augusztus elsején két házbért kell kifizetni, a nyarallatit és az otthonit.

Ettől aztán mindenki egészen megfeketedik.

2.

Fotografálni

Okulva fényképészeti üzletek eme felírásán: „Elveszett szabadság, amit fényképezőgép nélkül tölt", meg akartam menteni a szabadságot, mely az emberiség közkincse, s hoztam magammal fotografálómasinát.

Bevezetésül csak ennyit. Maga a lényeg ez: Hogyan és hányféleképpen lehet a képet elrontani? Másoknak nyilván más metódusaik vannak, én csak a magam tapasztalásából ismertetem a következőket:

1. Aki egész sötétben fotografál, elérte célját, a lemez elromlik, a kép nem születik, a felvétel sikerült.

2. Világosságnál is lehet fényképezni, s ha az ember ügyesen az objektív előtt tartja valamelyik ujját, miközben a felvételt eszközli, akkor az ujjáról igen szép, nagyított felvételt kap, arról, amit le akart fotografálni, semmit.

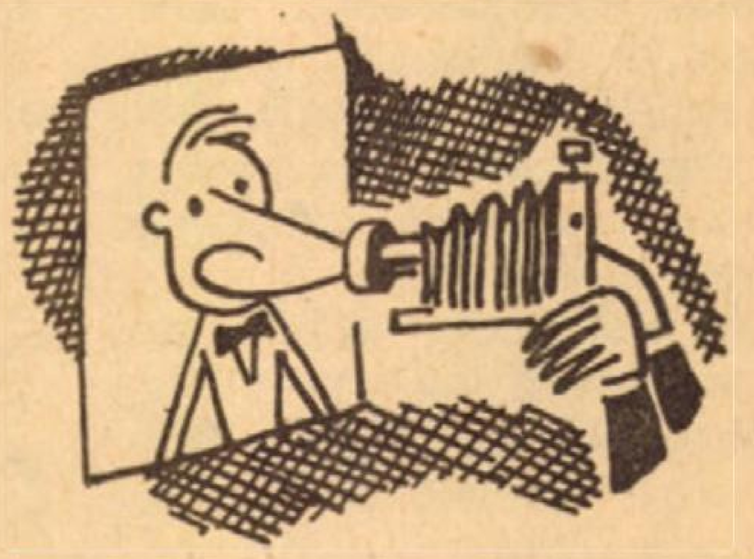
3. Vigyázni kell, hogy a gép ne legyen jól becsukva, a lemez megsül, a felvétel elromlott.

4. Meg kell mozdulni (a fényképezőnek magának) a felvétel pillanatában, s a felveendő embernek négy szája és hat füle támad. Nagyon csinos.

5. Egészen közel kell menni a fotografálni való emberhez, akinek egy testrésze, például orra vagy homlokrészlete lefotografálódik. Több nem.

6. Egész távol kell menni tőle, s az illető mint kis bogár jelenik meg a lemezen.

Másképp elrontani magával a fölvétellel, alig lehet. Következik a komplikáltabb rész, a lemez tönkretevése. Ehhez sötétkamra kell. Sö-

tétkamrának minden helyiséget föl lehet használni éjjel. Bár nyáron az éjszakák nem elég sötétek. De télen nagyon megfelelők.

1. Véletlenül nyitva kell felejteni a szobába vezető összes ajtókat. A lemez fuccs.

2. Égő cigarettával a szájában kell dolgozni. A lemez megdöglik.

3. Ügyesen össze kell keverni a folyadékot. A fixírt az előhívóba kell önteni, s az így származó fekete lekvárral leöblögetni a lemezt. Meghal.

4. Sárkefével végigmenni a lemezen. Érdekes hullámvonalak támadnak rajta.

5. A lemezt le kell ejteni a földre. Ez a legegyszerűbb.

6. A lemezt szárítás céljából sporhertbe dugni. Jól szárad: olvasztott üveget eredményez.

Mikor a lemez és a szárítás megvan, az aranyfürdő jön. Ott is lehet egyet-mást csinálni.

1. Benne lehet hagyni az aranyat a fürdőben. Jót tesz neki, s a képen egészen nagyszabású foltok keletkeznek.

2. Addig fürösztení a képet, amíg egészen elszalad a papírról.

3. Csak egy kicsit fürösztení, akkor a víz simán lemossa. Nem a papírt, a képet.

Mikor mindez megvan, a kész képet, amely másfél napi munka eredménye, s több koronába belekerült, mint ahányat Európa összes fejedelmei viselnek a fejükön, glancot kell adni a képnek. Ez úgy történik, hogy egy lakktáblára felsimítjuk a papírt.

Onnan aztán csak késsel lehet levakarni. Kész. Mehet.

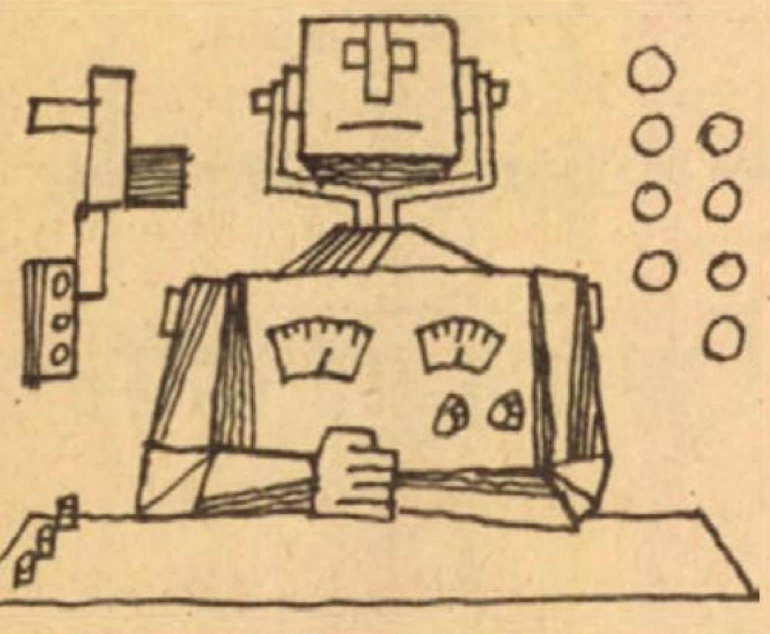
GÉPEMBERI SORS

Midőn a Darabárugyár tervteljesítése tizenhárom százalékról nyolcra esett vissza, már minden vonalon a legteljesebb zűrzavar uralkodott. Mindenki azt mondta, hogy nincs ember, aki rendbe tudná szedni a vállalat ügyeit.

Ezért azután a felsőbb szervek úgy döntöttek, hogy ember helyett, a magyar kibernetikai ipar csodáját, egy elektronikus igazgatót neveznek ki a Darabárugyár élére. Meg is vásárolták a tizennyolcmillió forintos konstrukciót.

A „Diri—1959" típusú, műanyagborítású, elektronikus igazgató jó benyomást keltett. Amint először végigment az irodaépület folyosóján, a kartársnők kacér mosollyal illegtek előtte — de ő tartózkodó udvariassággal köszöntötte őket, és beülvén szobájába, halk zümmögéssel azonnal munkához látott. Hihetetlen gyorsasággal áttanulmányozta az összes kimutatásokat, egyeztetett, kalkulált, módosított; egymás után kérette a gyár vezető beosztású dolgozóit, és utasításokat adott nekik; telefonált, telefonált... Éjjel-nappal egyfolytában dolgozott, csak ebédidőtájt hagyta abba néhány percre, amíg csak úgy állva, bekapcsolta magát a konnektorba, és jóízűen feltöltötte telepeit. A „Diri—1959" tökéletesen bevált.

Két hét múlva már folyamatos volt a Darabárugyár anyagellátása, minden vonalon kezdett rend lenni, és a tervteljesítés százhárom százalékra ugrott. Mindenki bámulta a

gépigazgató hallatlan energiáját, és szerették következetességéért, emberséges viselkedéséért. A felsőbb szervek elégedetten mondogatták: nemhiába áldoztak közel húszmilliót, néhány év alatt kamatosan visszatéríti a beruházási összeget ez a pompás gép!

Működésének negyvenharmadik napján azonban meglepő dolgot tapasztalt a Darabárugyár főkönyvelője, aki szokása szerint kopogtatás nélkül nyitott be igazgatója szobájába. Jolánka, a gépírónő, ott ült a gép-diri ölében, aki a kibern-etikával összeegyeztethetetlen módon viselkedett.

— Nahát! — mondta az ősz főkönyvelő találóan.

Az elektronikus igazgató a mikrofonja tövéig ultravörös lett ugyan, de aztán megkopogtatva bakelit mellkasát, csak ennyit mondott cinikusan:

— Hiába, én sem vagyok fából...

Egy hét múlva tékozolni kezdte a felújítási keretet, és a főkönyvelő azt is észrevette, hogy tizenhatjegyű számokat már nem tud a régi pontossággal fejben osztani.

Nem sokkal ezután, egy éjjel, a rendőrőrjárat igazoltatta az elektronikus igazgatót egy belvárosi mulatóban, ahol puszta hencegésből meggörbítette a dobos cintányérjait.

Másnap elkésett a gyárból, és minősíthetetlen hangon kezdett beszélni beosztottjaival: a legkisebb ellenvéleményre pattogni, sőt, sercegni kezdett.

Újabb két nap múlva fusizáson érték az üzemben, nem sokkal ezután pedig minden ok nélkül megvert, egy, a nyugdíjkorhatárt már csaknem elért takarítónőt.

Egyszóval: elromlott.

Mivel a garanciális idő még nem járt le, a felsőbb szerv gondolkodás nélkül elvitte az elektronikus gépek szervizébe.

— Súlyos a hiba? — kérdezték aggódva.

— Csak az energia-redukáló szelep kopott el. Semmi más hiba nincs.

A Darabárugyár szintén jelenlevő képviselői megkönnyebbülten kérdezték:

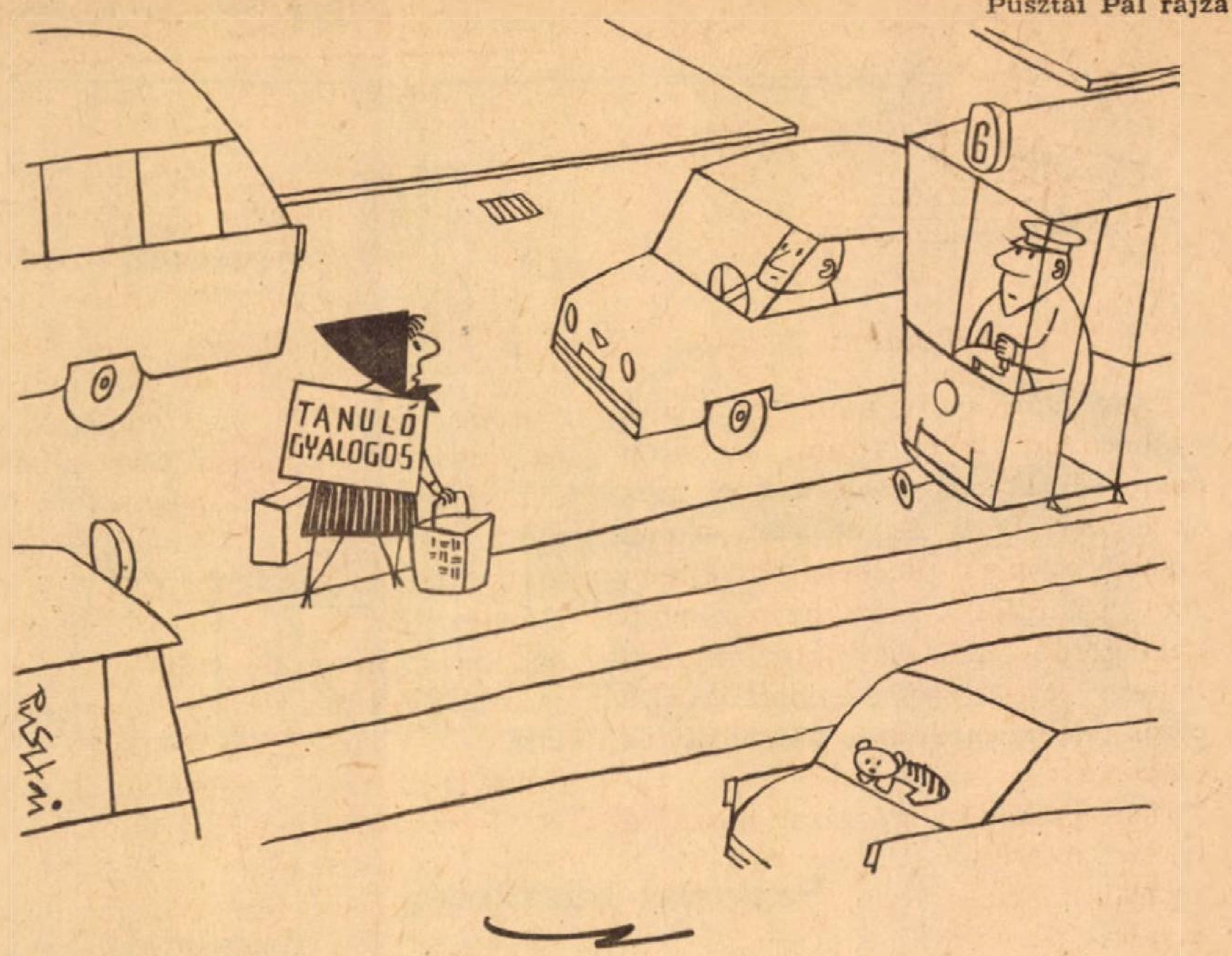
— Megjavítják tehát hamarosan?

— Nem — volt az egykedvű válasz. — Ehhez a konstrukcióhoz nincs pótalkatrész.

Dunai Ferenc

Látogató Pesten

Pusztai Pál rajza

Jól kezdődik!

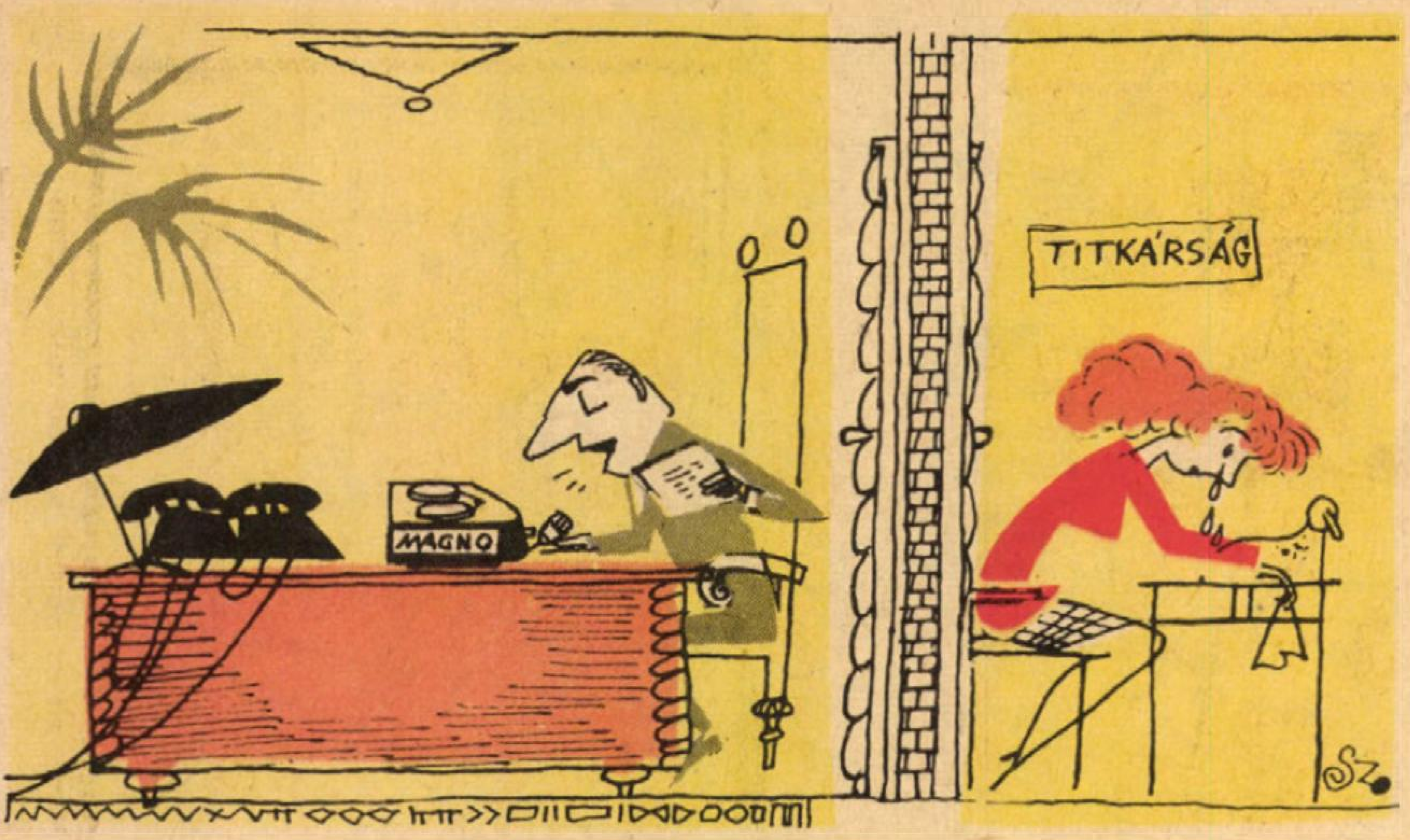
– Hát szivem, én megyek a meccsre, estére otthon vagyok...

Zenés vendéglő

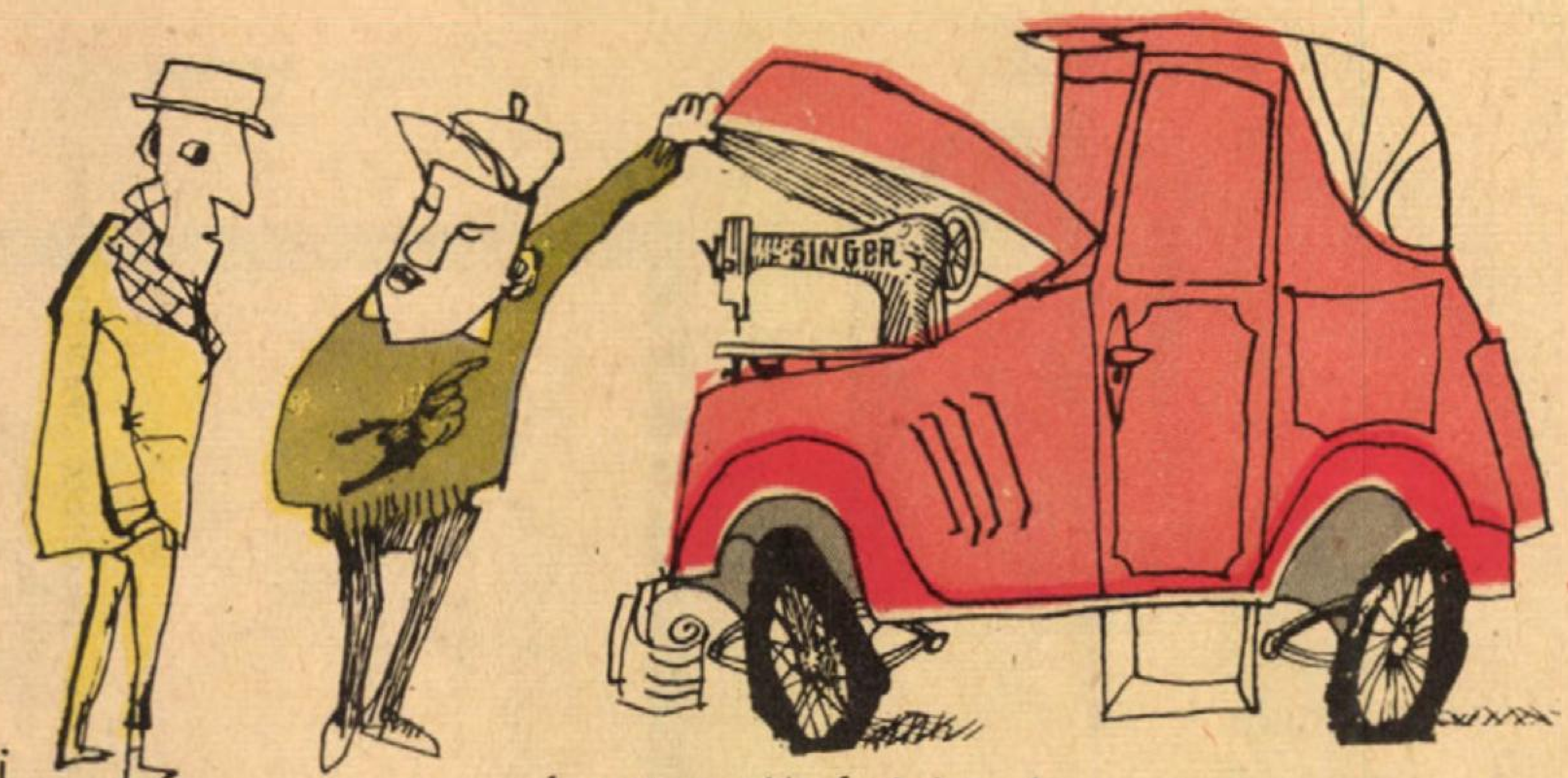
Elhidegülés

Szűr-Szabó József rajza

Szakmai büszkeség

Hegedűs István rajza

– A motor saját fusizásom!

Viszonzott szerelem

Ki hinné?

– De mama, bizonyisten a nyuszi hozta!

Ügyfélszolgálat

Fejlődik a technika, fejlődik a szociális szolgáltatás, és nincs messze az idő, amikor a hivatali munka is fejlődik, gyorsul, tökéletesedik.

Az ügyfél megjelenik a panaszirodában, és előadja, hogy a ház kéménye elromlott, és a kályhákból dől a füst, a korom.

Az illetékes tisztviselő felveszi a panaszt, egy készülékben megnyom három gombot, azután így szól az ügyfélhez:

— Tessék nyugodtan hazamenni, intéztedtem.

— Bocsánat, mikor kell érdeklődnöm? Az iktatószámot megkaphatom?

— Felesleges.

— De miért lenne felesleges? Szám nélkül nem tudok érdeklődni!

— Mondom, kérem, hogy felesleges. Már dolgoznak a kéményen. Az imént értesítettem a kéményosztályt, a kerületet és a javítóosztagot. Mire hazamegy, az új kémény a háztetőn lesz.

— Köszönöm.

Persze az ügyfélszolgálat és a technika még tovább halad. A fél közeledik a hivatalhoz. Még vagy ötven lépésnyire van, amikor a szolgálatot teljesítő tisztviselő bekapcsolja a gondolatolvasó gépet, és értesíti a javítóosztagot. Az ügyfél a lifthez megy, de mielőtt belép a paternoszterba, a nevét hallja kiabálni.

— Én vagyok — mondja.

— Nem kell felmenni a hivatalba — közli vele egy megafon. — A vízcsapot már megjavítottuk, és felszereltük az új kádat a fürdőszobában.

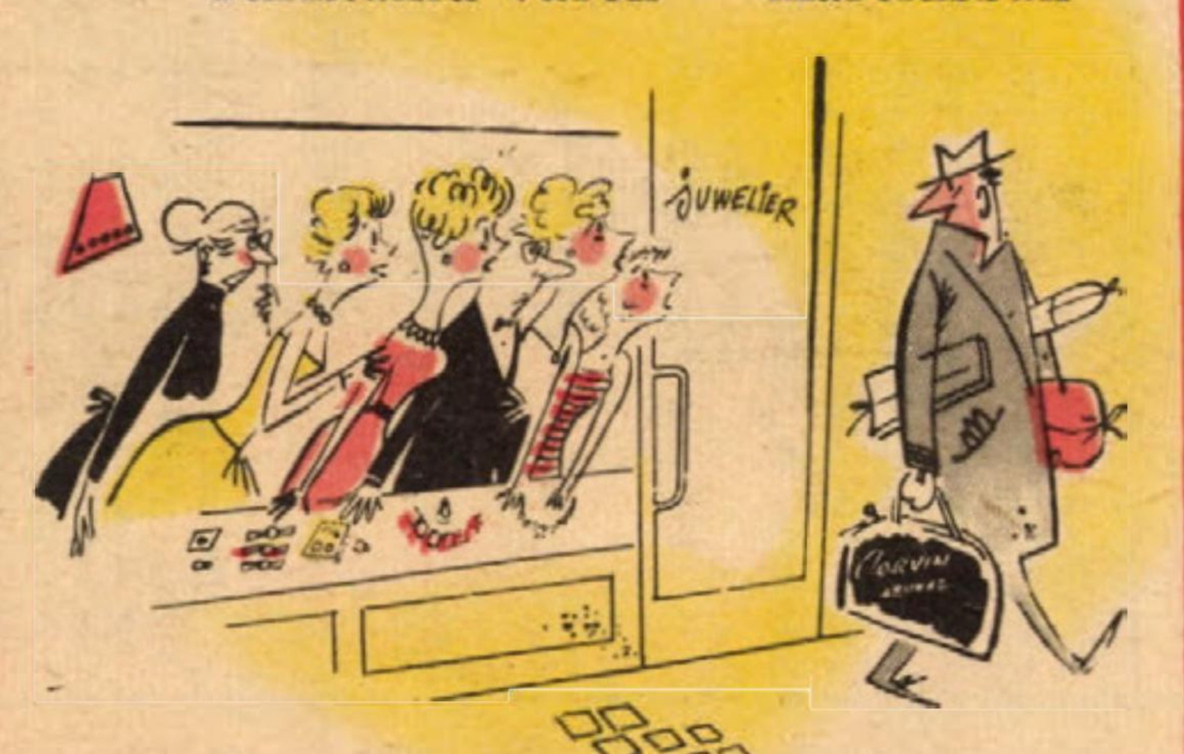
A hivatalsegéd ekkor megbökte a várakozás unalmától elaludt és álmodó ügyfelet, az felébredt, bement az előadóhoz, felvették panaszát, iktatószámot kapott, és közölték vele, hogy 1962. második negyedére beütemezték a javítást.

Palásti László

BÉCSI 1961. MÁRCIUS ANZIKSZ

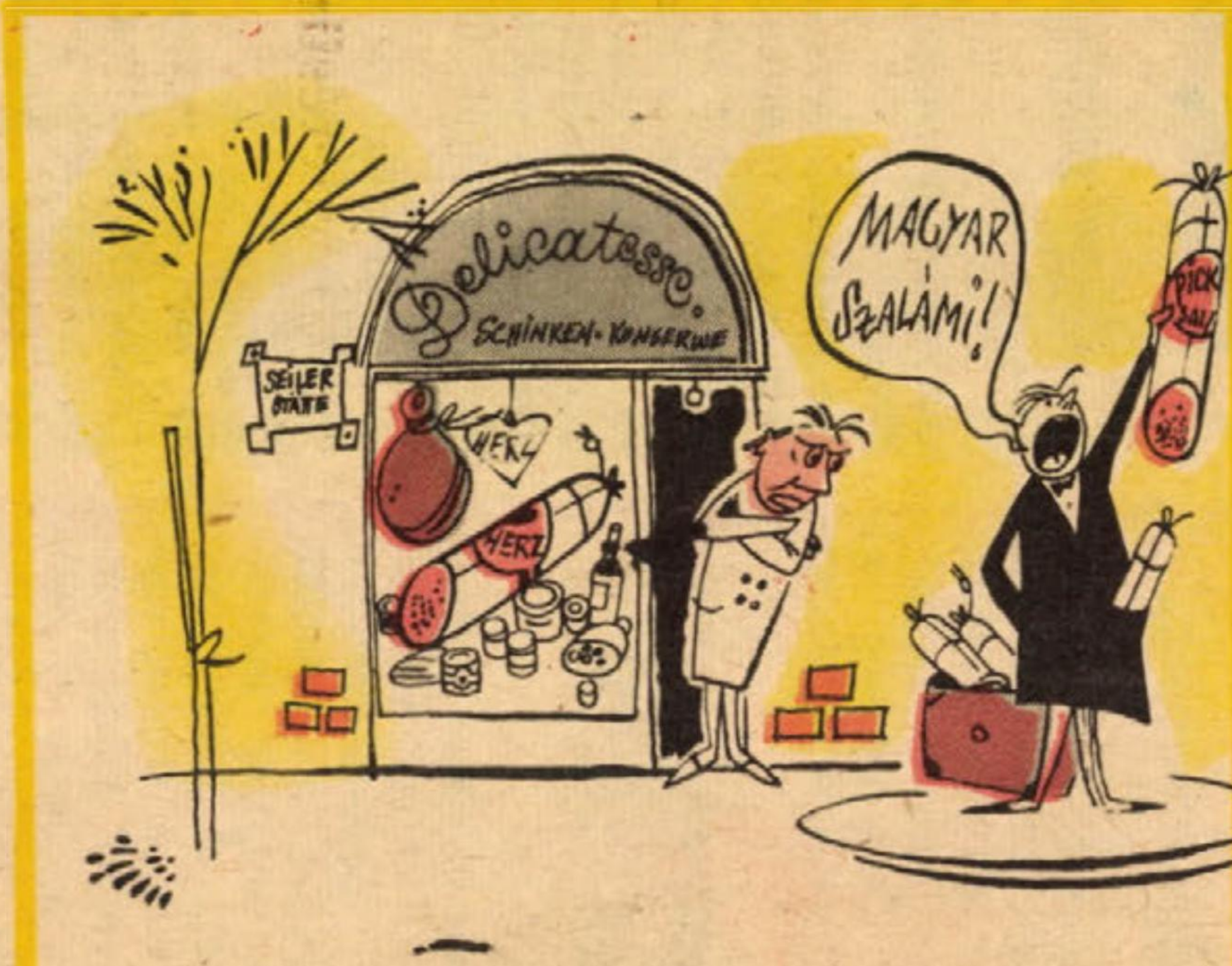
feladó: Tovaz Tibor

Turistákra várók — márciusban

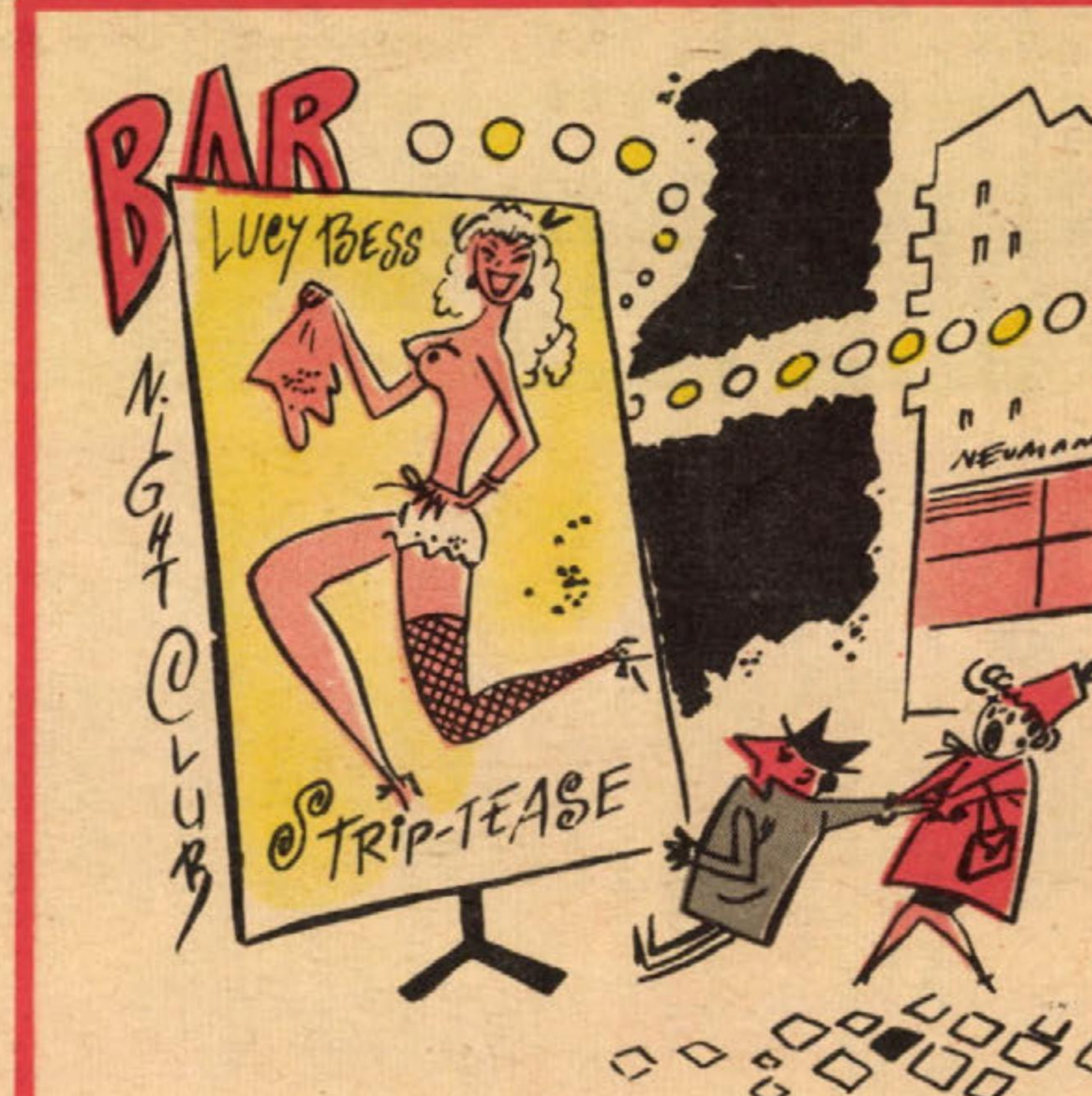
– Gyerekek, ez nem lehet amerikai, ez pesti!

Pestről jött konkurrens

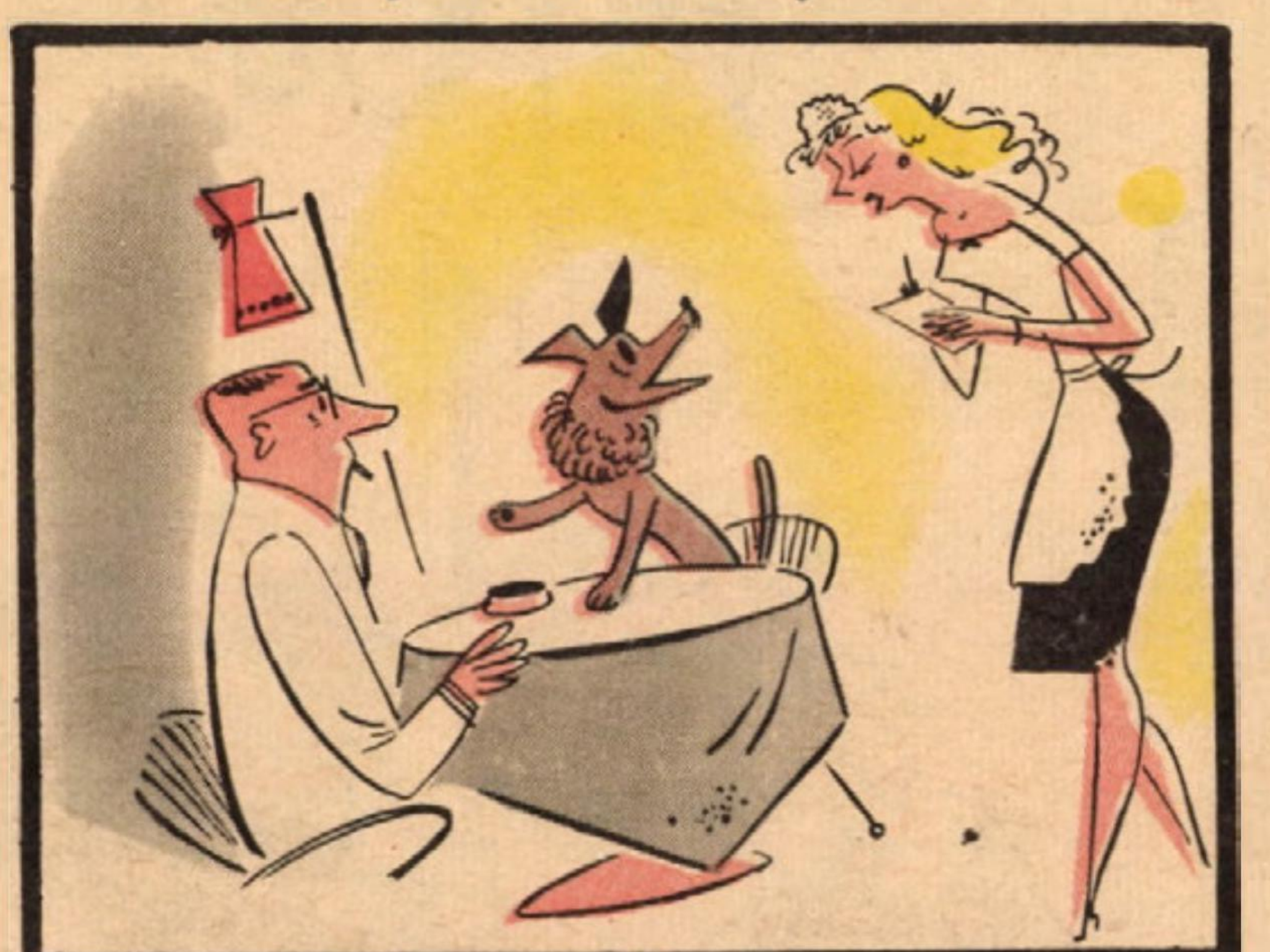
– Még szerencse, hogy neki Pickje van!

A pokol tornáca előtt

– Gyere haza, öregem, inkább visszaadom a sztriptiz golyóstolladat! . . .

Könnyű a bécsi kutyáknak!

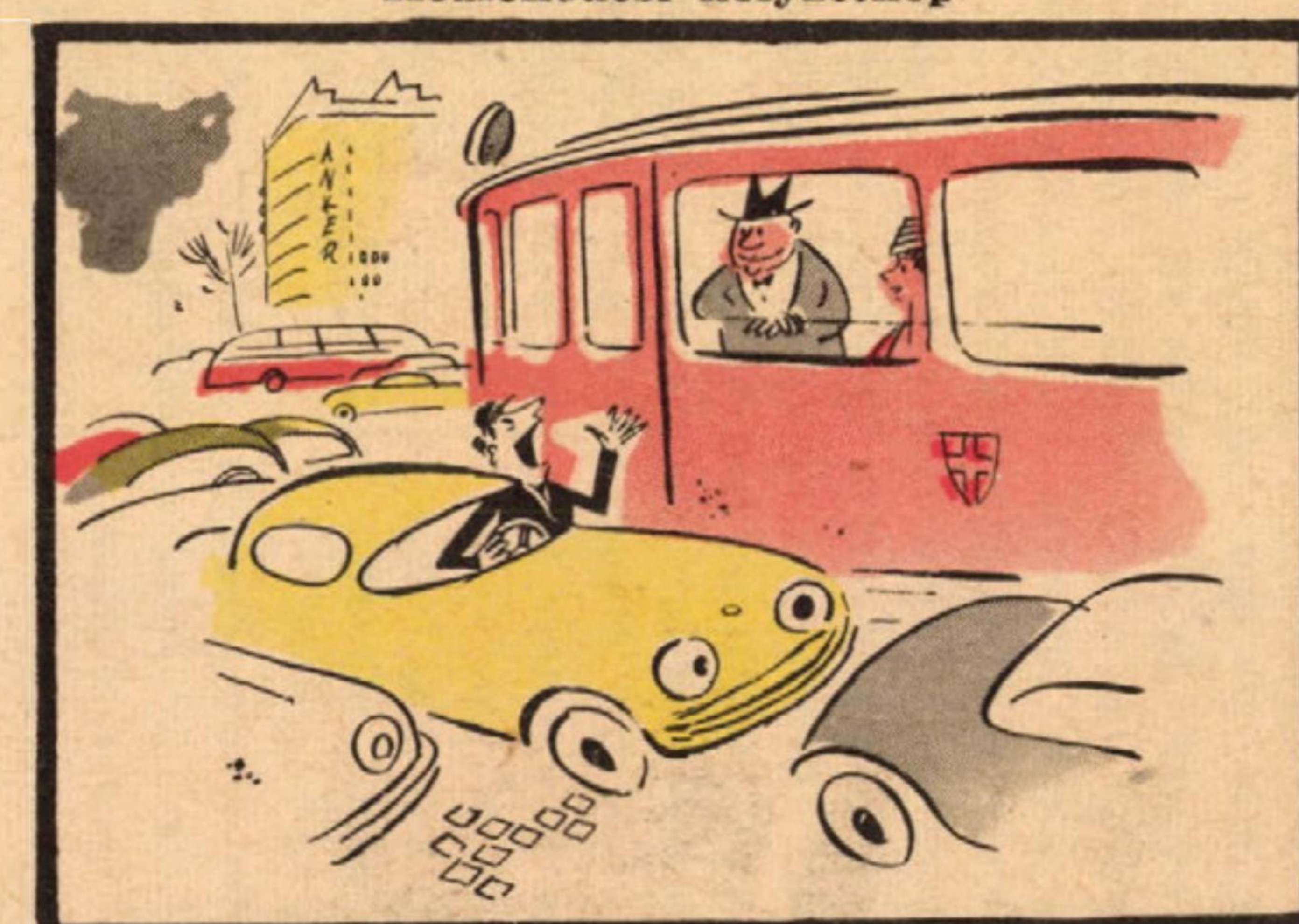
– Én egy pár bécsi virslit kérek, neki pedig hozzon egy krémkávét!

Bécsi geometria

A szoknya hossza fordított arányban van az életkorral.

Közlekedési helyzetkép

– Nem akar átülni a kocsimba, szomszéd úr?
– Sajnos, nem tehetem. Sietek.

okráciával ! Le a bürokráciával ! Le a bürokráciával ! Le a bürokrá
okráciával ! Le a bürokráciával ! Le a bürokráciával ! Le a bürokrá

Változatok egy gyermekdalra

A közelmúltban egy olyan ügyiratom támadt, melyet két személynek kellett kettős aláírásával ellátnia ahhoz, hogy az ügyiratból elintézett ügydarab váljék.

Az ügyiratra Hajmási Péter előadó és Hajmási Pál főelőadó aláírását kellett megszerveznі.

Ügyiratommal felkerestem a két előadó hivatalát. Kérdezősködésemre azt a feleletet kaptam, hogy Hajmási Péter benn van, de Hajmási Pál nincsen benn, ezért jöjjek vissza egy óra múlva.

Egy órát sétáltam a hivatal előtt, majd újból felmentem az emeletre. Mondták: megjött Hajmási Péter, de nincs benn Hajmási Pál, hanem értekezleten van, jöjjek félóra múlva.

Eltöltöttem egy félórát a hivatali büfében, s amikor visszamentem, mondták: visszajött a Pál, de elment a Péter, a főhivatalba.

Mentem vissza ebédután. Elmaradt a Péter, elmaradt a Pál. Péter elmaradt a főhivatalban, Pál utánament, másnap keressem őket.

Mentem másnap. Péter is, Pál is benn volt, de Kovács Péter és Kelemen Pál. A két Hajmási elmaradt, átszervezték őket egy másik munkakörbe. Az én ügydarabomat még nem adták át az utódoknak, tanácsolták, jöjjek két-három nap múlva.

Mentem két-három nap múlva. Nem volt meg sem a két Hajmási, sem Péter, sem Pál. A hivatalban nem volt félfogadás.

Kedden visszajött a Péter, visszajött a Pál.

Pénteken visszajött Hajmási és a Péter Pál!

Hajmási Péter, Hajmási Pál!

Hétfőn délelőtt tizenhat másodperc alatt ott volt az ügyiraton a két aláírás, hogy aszongya:

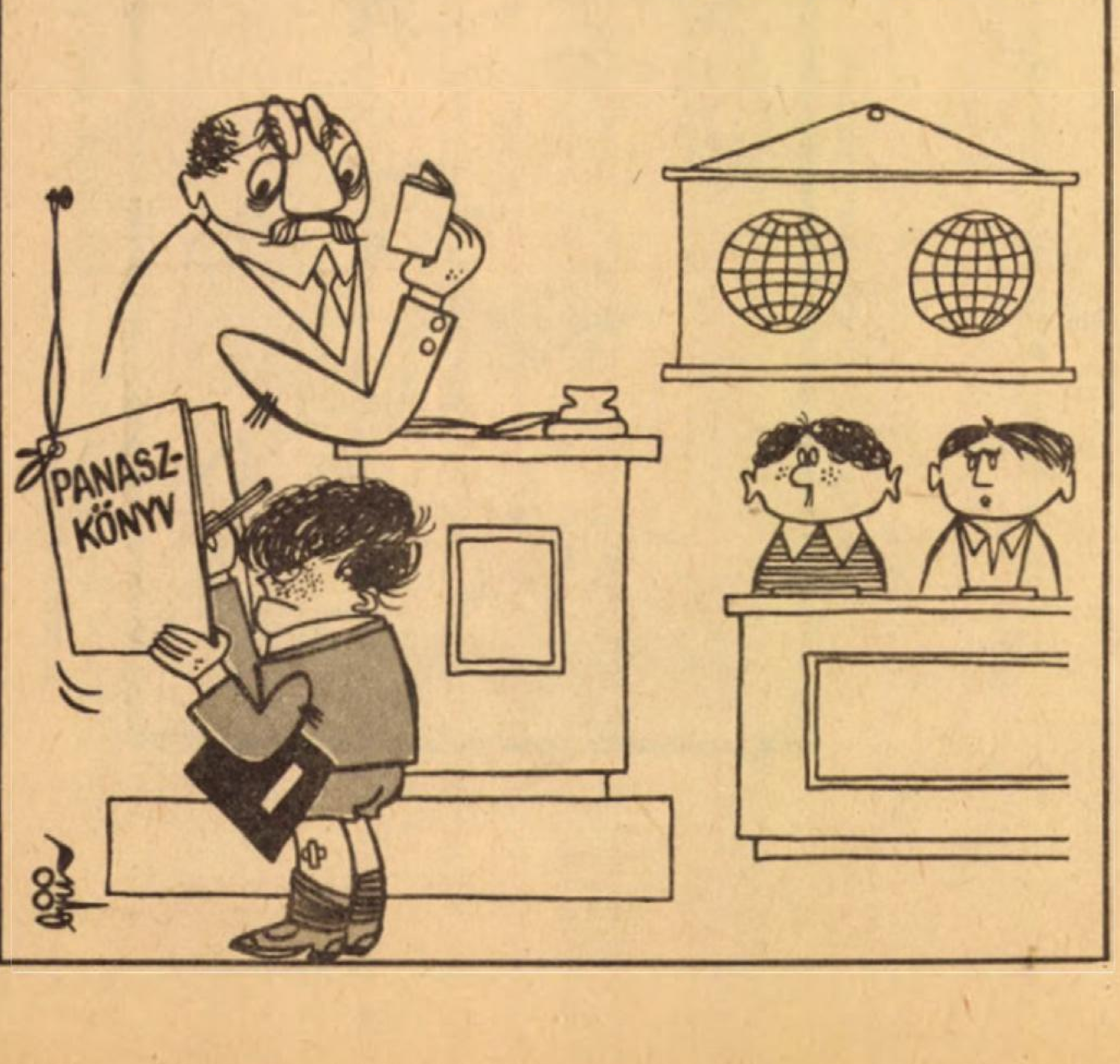
Hajmási Péter!
Hajmási Pál!

(somogyi)

Diákábránd

Balázs-Piri Balázs rajza

Magnószalag

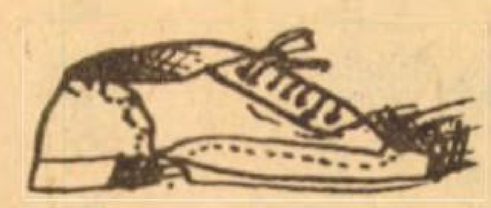
Karácsonykor vettem egy magnetofont és hozzá egy tekercs szalagot. Ezt követően oly mértéktelenül elhatalmasodott rajtam a magnózás szenvedélye, hogy negyed év alatt telegyűjtöttem kedvenc zeneszámaimmal, s telhetetlenségemben máris egy új szalagot akartam venni! De hiába jártam be számtalan üzletet, mindenütt azzal fogadtak, hogy csak az eladott magnó-készülékekhez tudnak adni egy-egy darabot.

Hát nem veszek még egy, több ezer forintos készüléket! Ennyire nem hatalmasodott el rajtam még a szenvedély! . . .

Kiss Sándor
XX., Wesselényi u. 60.

Minőségi munka!

Hosszas keresgélés után sikerült egy 42-es barna félcipőt vennem, Vácott, 395 forintért. A talpába beleütötték: „Minőségi KTSZ." De a minőségi járás nincs biztosítva benne. A

talpbélés nem ér végig a cipőben, és ha az ember belenyúl, az az érzése, hogy a Térképészeti Intézetnek a dunántúli hegyvidéket ábrázoló makettjét helyezték el benne. Nagyon szeretem a szellemességet és a humort. Eddig azonban azt hittem, hogy ez csak írásban vagy szóban kapható, de most azt tapasztaltam: cipőben is található olyasmi, ami nevetésre kényszerítheti az embert. A miniatűr geológiai felgyüremlések ugyanis csiklandozzák az ember talpát.

Egyébként a talpbélésbe ütött bélyegző szép, kerek, betűi nincsenek elmosódva. Minőségi munka.

Lázár Dezső
Csepel, Motorkerékpárgyár

Az érdekeltek hozzászólnak

„Beszélgetés egy rozscipóval" című cikkükkel kapcsolatban felhívást intéztünk a sütőipari vállalatok igazgatóihoz, hogy az eddiginél fokozottabban ellenőrizzék az irányításuk alá tartozó sütőüzemekben a termékek súlyát. Szigorúan tiltsák meg, hogy súlyhiányos pékárut gyártsanak és a kereskedelemnek átadják.

Bp. Főv. Élelmiszerip. Ig.

TERMÁLVÍZ

A Thälmann utcai lakótelepet decemberben kapcsolták be a termálvíz-szolgáltatásba. Több mint három hónapja élvezzük a víz gyógyító melegét, és gyönyörködünk csodálatos színeiben.

Az első napokban olajszínű vizet kaptunk, aztán rozsdavörös barnásfeketét, aztán zöldes rozsdabarnát. A fehér kád is csakhamar rozsdaszínű lett, és a törülközők is rozsdaszínűek lettek.

A szakértők azt mondták: ez csak az első napokban lesz így, aztán kitisztul a víz.

Az első napok elmúltak, de a víz még mindig színes maradt: hol kávészínű, amelybe vörös tintát öntöttek, hol dióbarna zöldes színezéssel, hol

avarszínű sárga-barna, alkonyi rőttel.

A szakértők azt mondták: ez csak az első hetekben lesz így, aztán kitisztul a víz.

Minden este azt lestük-vártuk: na, most már tiszta lesz a víz, vízszínű lesz a víz, de csalódtunk. A csapból olajoszöld, olajos-barna, olajos-vörös víz folyt.

A szakértők azt mondták: nyugodtan fürödhetünk, nem lesz semmi bajunk, különben is ez csak az első hónapokban lesz így, aztán kitisztul a víz.

Hónapok óta ingyen fürdünk, mert még mindig csak kísérleteznek: hogyan lehetne a barna termálvízből fehér termálvizet készíteni, de a kísérlet mind ez ideig még nem sikerült. Tudom, hogy nem kis munka ez: hiszen még soha, sehol a világon nem kapcsoltak be termálvizet a hálózatba. Ilyenre még nem volt példa! Ilyen még sosem volt! Nálunk először! Érthető, hogy még nincs kikísérletezve, miképpen kell csinálni.

A Thälmann utcai lakótelepen nagy izgalommal lessük ennek a heroikus küzdelemnek a kimenetelét, és szurkolunk a szakértőknek. Elhatároztuk, ha sikerül kikísérletezniük a tiszta vizet, akkor összegyűjtünk egy Nobel-díjra valót, és ünnepélyes keretek között nyújtjuk át a felfedezőknek.

Hovatovább beletörődtünk a barna-fekete-zöld-sárga-rozsdavörös színű vízbe, mert tudjuk, hogy ez csak az első években lesz így . . .

Vagy talán előbb is lehetne?

(m)

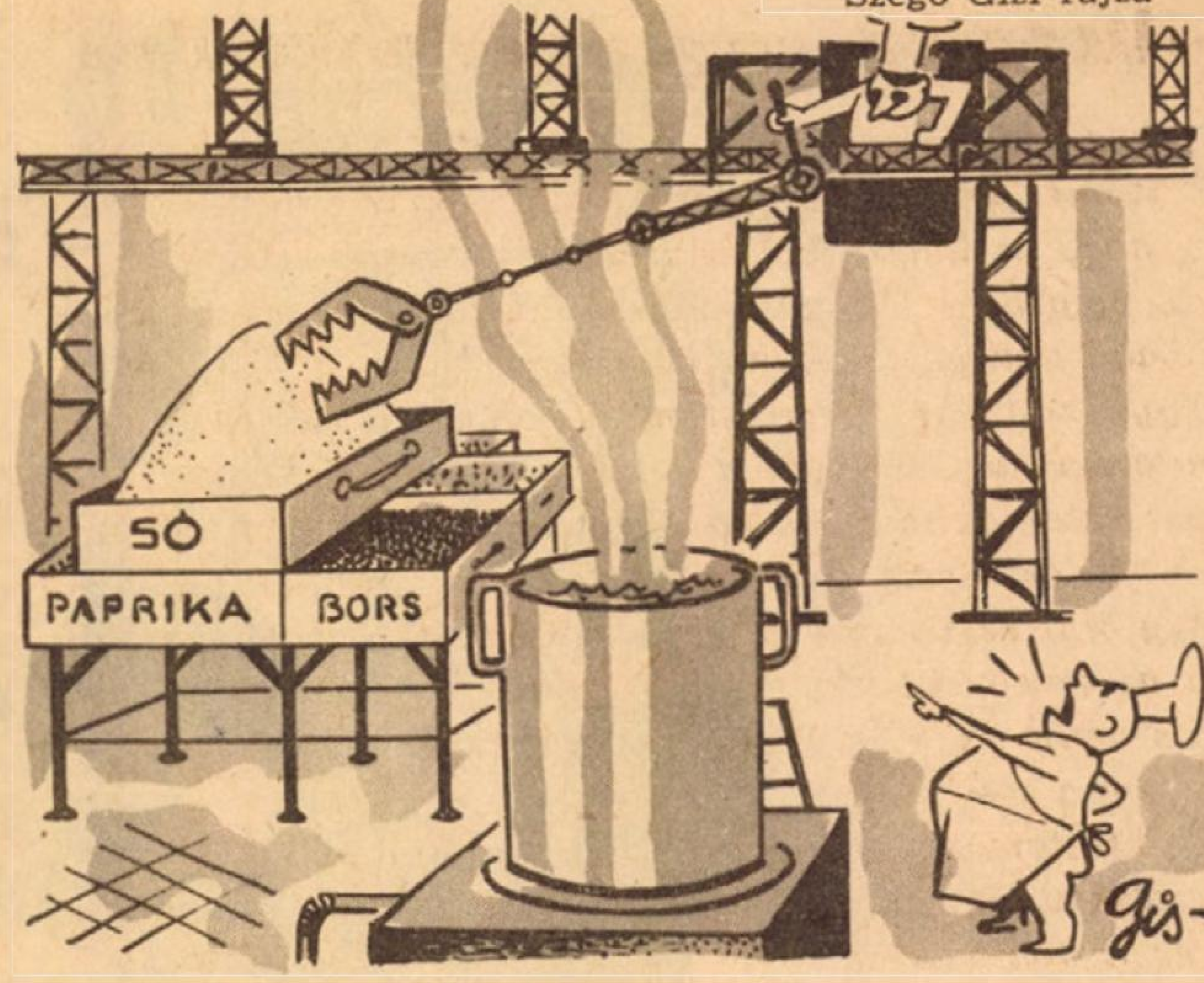
A középkorban

Várnai György rajza

Nagyüzemi konyha

Szegő Gizi rajza

– Még egy csipetnyit!

BOR

Játszódik Seholsincs országban, Nekeresd városában.

Szín: Szolid, polgári ízléssel berendezett kocsma. A falon tábla, kilencméteres óriás betűkkel:

ITTAS EMBERT NEM SZOLGÁLUNK KI!

Monsieur Tőkrészeg (négykézláb be): Mmme . . . mmmegylé van?

Pincér: Nincs kérem. Debrői hárslevelűt tudok hozni.

Tőkrészeg: Egy litert a javából.

Pincér (kihozza az italt).

Tőkrészeg (olyan illuminált, hogy nem tudja felemelni a poharat).

Pincér (megszánja): Igya meg! Nem kár ezért a finom borért? Száját kinyitni, nyelni. No még egyszer, kinyitni, nyelni, egy, kettő, három, négy. Megitta a rossz gyerek? Így ni, szépen . . .

Üzletvezető (felháborodottan kiált a pincérre): Hallja, micsoda dolog ez? Ha még egyszer előfordul, fegyelmit kap. Nem látja, hogy a vendég tőkrészeg?

Pincér: De látom.

Üzletvezető: No hát akkor, gyorsan hozzon neki még egy litert. De a rosszabbikból!

Függöny

g. sz.

Bálványimádás

Takács Zoltán rajza

Nem akar potyázni

Szegő Gizi rajza

– És volt egy telefonom! Ide tettem a tantuszt!

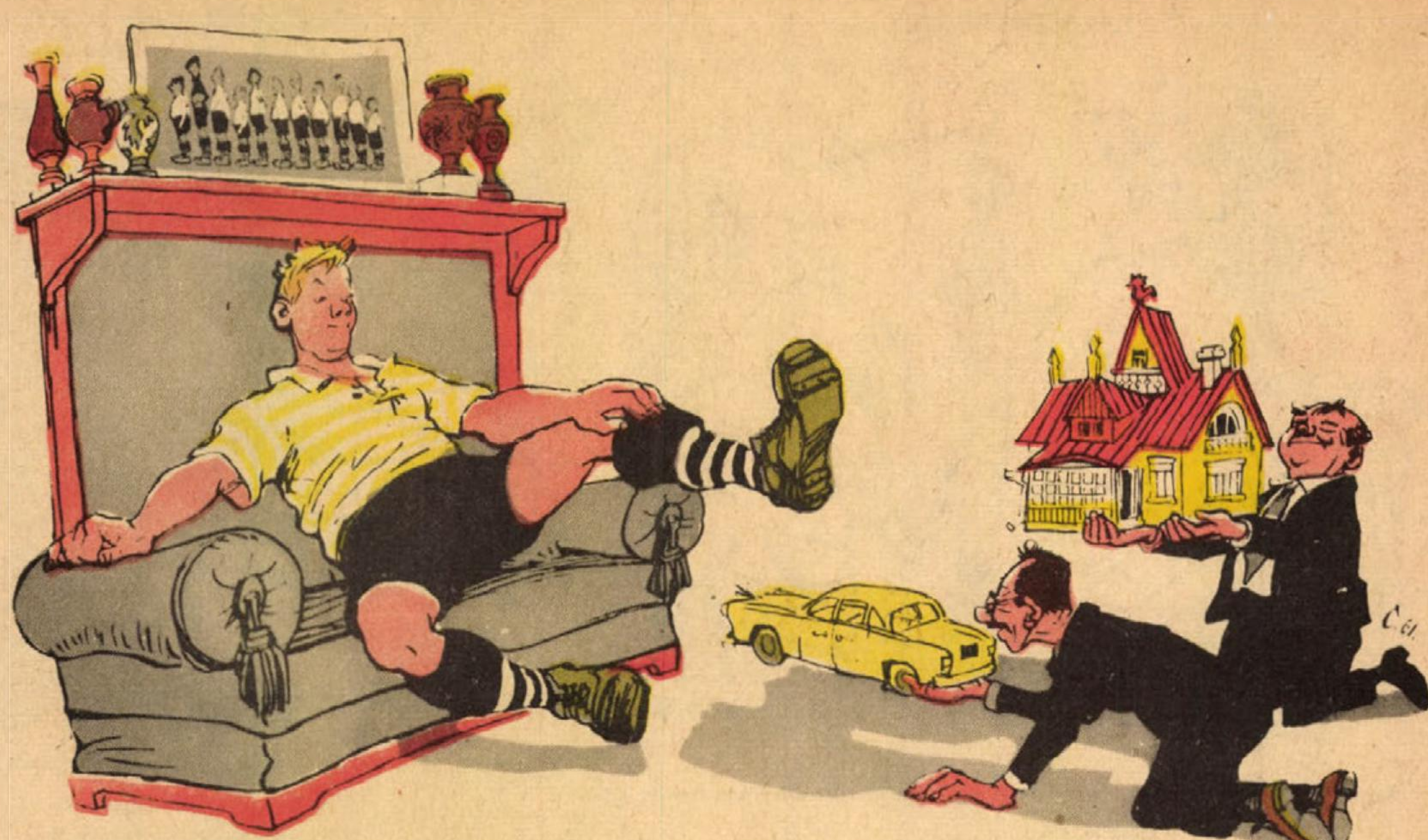
Megnyugtatás

Schwott Lajos rajza

– Fogódzkodtunk!?

A futballidény előtt

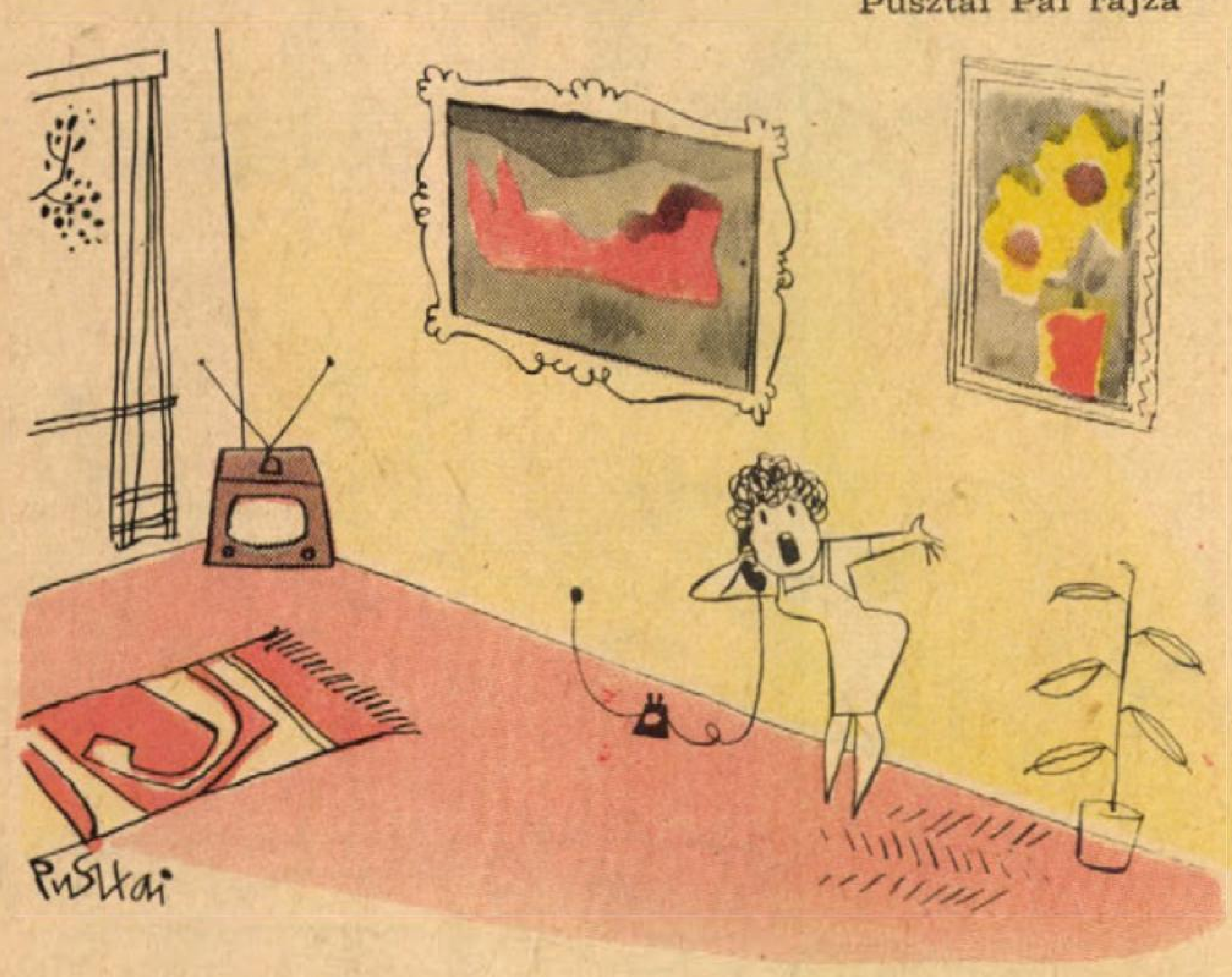

– Amit csak a bal lába akar . . .

(I. Szemjonov rajza a moszkvai Krokodilból)

Bútorraktár épül Újpest határában

Pusztai Pál rajza

– Nincs szükségük egy kétszoba-hallos raktárra?

Kisautó

Kaján Tibor rajza

Páratlan REKORDSOROZAT

A százméteres síkfutás római döntőjében még loholtak a versenyzők, amikor a lapok hasábjain már megjelentek az első találgatások: vajon mennyivel is fogják nyerni ezt a távot a tokiói olimpián?

Elsőnek Mr. Very Link, chicagói masszőr tette le a garast, kilenc egész hat tizedmásodperccel. Ami, ha meggondoljuk, hogy a jelenlegi tényleges világrekord kerek tíz másodperc, igazán szép teljesítmény.

De alig néhány hét múlva a TELEBLÖFF skandináv hírügynökség közölte Baleksohn labdaszedő szenzációs nyilatkozatát, mely szerint Tokióban minimum 8,3-at kell szaladnia majd az aranyérem zsebrevágójának!

Azonban ő sem örülhetett sokáig, mert jóslat-rekordját, úgy szilveszter táján, hat egész öt tizedmásodperces nagyszerű eredménnyel túlszárnyalta a Daily Bloed sportszerkesztője.

A közvélemény már-már beletörődött, hogy ebben a klasszikus vágtaszámban íme elérkeztünk az emberi teljesítmény végső határához, ám február közepe felé, Nuku ben Finesz algán totózó ismét saccolási rekordot javított. Szerinte 4,2 sem lehetetlen. Sőt!

A minden képzeletet felülmúló csúcseredményt Sarlatano Blabla portugál orvos adta át a múltnak, három egész egy tizedmásodperccel, március 27-én, a The Canadian Hadova című folyóiratban.

A történtek után némi aggodalommal nézek a jövő elébe. Ugyanis, ha ezek a notórius sportlátnokok korszerű edzésmódszerek segítségével még tovább tudják fokozni formájukat, rövidesen elérik a 0,0 másodpercet, és akkor a százméteres síkfutást a vezetőség kénytelen lesz törölni az olimpia műsorából.

(dal—)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.1598 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.